

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. С., 01.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева
като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Търговско дело № 20245500900431 по описа за 2024 година

В исковата молба се твърди, че на 08.01.2007 г. в гр. С. между кредитодателя „П.“ АД („Б.“) и кредитополучателя В. С. М. е сключен договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г. за банков кредит („договор за банков кредит“), по силата на който Б. е предоставила на кредитополучателя банков кредит в размер на 30 000 лв. за покупка на апартамент в гр. С. (т. 4 от договора за банков кредит). Сочи, че неразделни части от договора за банков кредит са погасителен план - приложение № 1, анекс № 1/28.12.2007 г., погасителен план - приложение № 2, анекс № 2/30.11.2009 г., погасителен план - приложение № 3, и общи условия за кредити на физически лица, обезпечени с ипотека („общи условия“). Първоначално за ползвания кредит кредитополучателят заплаща на Б. годишна възнаградителна лихва в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка, увеличен с надбавка от 3,47 пункта (т. 9 от договора за банков кредит). С т. 2 от анекс № 2/30.11.2009 г. възнаградителната лихва е променена на Базов лихвен процент на Б., увеличен с надбавка от 4 пункта. Посочва, че наказателната лихва за забава на кредитополучателя е в размер на възнаградителната лихва плюс наказателна надбавка от 20 пункта (т. 11 от договора за банков кредит). Първоначално крайният срок за погасяване на кредита е 08.01.2034 г. (т. 16 от договора за банков кредит). С т. 3 от анекс № 1/28.12.2007 г. крайният срок за погасяване на кредита е променен на 28.12.2033 г. Твърди, че вземанията на Б.

по договора за банков кредит са обезпечени със законна ипотека върху апартамент в гр. С. (т. 22.1 от договора за банков кредит). Заявява, че Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя със срок, определен от Б., в случай че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора за банков кредит (не осигури авоар по разплащателната сметка) повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо (т. 33.2, б. „а“ от общите условия). Сочи, че по отношение на сключения между Б. и кредитополучателя договор за банков кредит не са приложими нито отмененият Закон за потребителския кредит (ЗПК) (обн., ДВ, бр. 53 от 30.06.2006 г., в сила от 01.10.2006 г. до 11.05.2010г.), нито действащия ЗПК (обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), нито Законът за кредитите за недвижими имоти на потребители (ЗКНИП) (обн., ДВ, бр. 59 от 29.07.2016г., в сила от 02.08.2016 г.). Посочва, че съгласно чл. 3, ал. 5, т. 1 от отменения ЗПК и чл. 4, ал. 1, т. 2 от действащия ЗПК разпоредбите и на двата закона не се прилагат спрямо договори за кредит, обезпечени с ипотека върху недвижим имот, а според т. 22.1 от договора за банков кредит вземанията на Б. от кредитополучателя по договора за банков кредит са обезпечени със законна ипотека върху апартамент в гр. С.. Отбелязва, че в § 4 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗКНИП изрично се предвижда, че ЗКНИП не се прилага за договори за кредит за недвижими имоти, сключени с потребители преди датата на влизането му в сила. ЗКНИП е влязъл в сила на 02.08.2016 г., а договорът за банков кредит между Б. и кредитополучателя е сключен на 08.01.2007 г.

Твърди, че на 26.01.2007 г. банковият кредит е усвоен чрез заверяване със сумата от 30 000 лв. на разплащателната сметка на кредитополучателя в Б. с ***.

Сочи, че от 28.11.2010 г. кредитополучателят е в забава на плащанията по договора за банков кредит, поради което не са платени 120 вноски по погасителния план със следните падежи и размери: 28.11.2010 г. (8,34 лв.), 28.12.2010 г. (18,57 лв.), 28.01.2011 г. (8,63 лв.), 28.02.2011г. (8,73 лв.), 28.03.2011 г. (39,19 лв.), 28.04.2011 г. (9,26 лв.), 28.05.2011 г. (19,46 лв.), 28.06.2011 г. (9,57 лв.), 28.07.2011 г. (19,77 лв.), 28.08.2011 г. (9,90 лв.), 28.09.2011 г. (10,01 лв.), 28.10.2011 г. (20,20 лв.), 28.11.2011 г. (10,34 лв.), 28.12.2011 г. (20,52 лв.), 28.01.2012г. (10,68 лв.), 28.02.2012 г. (10,80 лв.),

28.03.2012 г. (31,02 лв.), 28.04.2012 г. (11,26 лв.), 28.05.2012 г. (21,42 лв.),
28.06.2012 г. (11,62 лв.), 28.07.2012 г. (21,77 лв.), 28.08.2012 г. (11,98 лв.),
28.09.2012 г. (12,12 лв.), 28.10.2012 г. (22,26 лв.), 28.11.2012 г. (12,50 лв.),
28.12.2012г. (22,63 лв.), 28.01.2013 г. (12,88 лв.), 28.02.2013 г. (13,02 лв.),
28.03.2013 г. (43,11 лв.), 28.04.2013 г. (13,64 лв.), 28.05.2013 г. (23,75 лв.),
28.06.2013 г. (14,05 лв.), 28.07.2013 г. (24,16 лв.), 28.08.2013 г. (14,48 лв.),
28.09.2013 г. (14,63 лв.), 28.10.2013 г. (24,73 лв.), 28.11.2013г. (15,07 лв.),
28.12.2013 г. (25,15 лв.), 28.01.2014 г. (15,51 лв.), 28.02.2014 г. (15,68 лв.),
28.03.2014 г. (45,54 лв.), 28.04.2014 г. (16,36 лв.), 28.05.2014 г. (26,41 лв.),
28.06.2014 г. (16,83 лв.), 28.07.2014 г. (26,87 лв.), 28.08.2014 г. (17,31 лв.),
28.09.2014 г. (17,50 лв.), 28.10.2014г. (27,53 лв.), 28.11.2014 г. (18 лв.),
28.12.2014 г. (28,01 лв.), 28.01.2015 г. (18,50 лв.), 28.02.2015 г. (18,71 лв.),
28.03.2015 г. (48,30 лв.), 28.04.2015 г. (19,44 лв.), 28.05.2015 г. (29,43 лв.),
28.06.2015 г. (19,98 лв.), 28.07.2015 г. (29,96 лв.), 28.08.2015 г. (20,53 лв.),
28.09.2015г. (20,76 лв.), 28.10.2015 г. (30,72 лв.), 28.11.2015 г. (21,33 лв.),
28.12.2015 г. (31,27 лв.), 28.01.2016 г. (21,90 лв.), 28.02.2016 г. (22,15 лв.),
28.03.2016 г. (41,76 лв.), 28.04.2016 г. (22,85 лв.), 28.05.2016 г. (32,76 лв.),
28.06.2016 г. (23,46 лв.), 28.07.2016 г. (33,36 лв.), 28.08.2016г. (24,09 лв.),
28.09.2016 г. (24,35 лв.), 28.10.2016 г. (34,23 лв.), 28.11.2016 г. (25 лв.),
28.12.2016 г. (34,87 лв.), 28.01.2017 г. (25,66 лв.), 28.02.2017 г. (25,94 лв.),
28.03.2017 г. (54,91 лв.), 28.04.2017 г. (26,83 лв.), 28.05.2017 г. (36,66 лв.),
28.06.2017 г. (27,53 лв.), 28.07.2017г. (37,34 лв.), 28.08.2017 г. (28,25 лв.),
28.09.2017 г. (28,55 лв.). 28.10.2017 г. (38,35 лв.), 28.11.2017 г. (29,29 лв.),
28.12.2017 г. (39,07 лв.), 28.01.2018 г. (30,05 лв.), 28.02.2018 г. (30,38 лв.),
28.03.2018 г. (58,96 лв.), 28.04.2018 г. (31,36 лв.), 28.05.2018 г. (41,09 лв.),
28.06.2018г. (32,16 лв.), 28.07.2018 г. (41,87 лв.), 28.08.2018 г. (32,97 лв.),
28.09.2018 г. (33,34 лв.), 28.10.2018 г. (43,02 лв.), 28.11.2018 г. (34,18 лв.),
28.12.2018 г. (43,85 лв.), 28.01.2019 г. (30,04 лв.), 28.02.2019 г. (35,42 лв.),
28.03.2019 г. (63,57 лв.), 28.04.2019 г. (36,51 лв.), 28.05.2019г. (46,03 лв.),
28.06.2019 г. (37,42 лв.), 28.07.2019 г. (47,02 лв.), 28.08.2019 г. (38,35 лв.),
28.09.2019 г. (38,78 лв.), 28.10.2019 г. (48,35 лв.), 28.11.2019 г. (39,74 лв.),
28.12.2019 г. (49,29 лв.), 28.01.2020 г. (322,61 лв.), 28.02.2020 г. (322,61 лв.),
28.03.2020 г. (322,61 лв.), 28.04.2020г. (322,61 лв.), 28.05.2020г. (322,61 лв.),
28.06.2020 г. (322,61 лв.). 28.07.2020 г. (322,61 лв.), 28.08.2020г. (322,61 лв.),
28.09.2020 г. (322,61 лв.), 28.10.2020 г. (322,61лв.), 28.11.2020 г. (322,61 лв.),

28.12.2020 г. (322,61 лв.), 28.01.2021 г. (322,61лв.), 28.02.2021 г. (322,61 лв.), 28.03.2021 г. (322,61 лв.), 28.04.2021г. (322,61лв.), 28.05.2021 г. (322,61 лв.), 28.06.2021г. (322,61 лв.), 28.07.2021 г. (322,61лв.), 28.08.2021 г. (322,61 лв.), 28.09.2021 г. (322,61лв.), 28.10.2021 г. (322,61лв.), 28.11.2021 г. (322,61 лв.), 28.12.2021 г. (322,61лв.), 28.01.2022г. (322,61лв.), 28.02.2022 г. (322,61 лв.), 28.03.2022 г. (322,61 лв.), 28.04.2022 г. (322,61лв.), 28.05.2022 г. (322,61 лв.), 28.06.2022 г. (322,61лв.), 28.07.2022 г. (322,61лв.), 28.08.2022г. (322,61 лв.), 28.09.2022 г. (322,61 лв.), 28.10.2022 г. (322,61лв.), 28.11.2022 г. (322,61 лв.), 28.12.2022 г. (322,61лв.), 28.01.2023 г. (322,61лв.), 28.02.2023 г. (322,61 лв.), 28.03.2023г. (322,61 лв.), 28.04.2023 г. (322,61лв.), 28.05.2023 г. (322,61 лв.), 28.06.2023 г. (322,61лв.), 28.07.2023 г. (322,61 лв.), 28.08.2023 г. (322,61 лв.), 28.09.2023 г. (322,61лв.), 28.10.2023г. (322,61 лв.), 28.11.2023 г. (322,61 лв.) и 28.12.2023г. (322,61 лв.), като на датата на предсрочна изискуемост 09.01.2024 г. са дължими и възнаградителната лихва от 29.12.2023г. до 08.01.2024 г. и предсрочно изискуемият остатък от главницата. Твърди, че освен горепосочените вноски по погасителния план кредитополучателят не е платил и начислената наказателна лихва за забава.

Сочи, че по силата на т. 33.2, б. „а“ от общите условия Б. е обявила на кредитополучателя предсрочната изискуемост на банковия кредит чрез писмено предизвестие с изх. № 231-546/09.11.2023 г. и банковият кредит е направен предсрочно изискуем на 09.01.2024 г.

Изложено е, че при настъпване на предсрочната изискуемост на банковия кредит на 09.01.2024 г. кредитополучателят не е погасил всички свои задължения по договора за банков кредит и към 01.04.2024 г. общият размер на просрочената и непогасена сума по договора за банков кредит възлиза на 46 071,71 лв., от които: 28 533,26 лв. - главница, 12 418,57 лв. - възнаградителна лихва от 28.01.2020 г. до 08.01.2024 г., 4643,63 лв. - наказателна лихва за забава от 28.01.2021 г. до 08.01.2024 г., и 476,25 лв. - законна лихва от 09.01.2024 г. до 31.03.2024г.

Посочва се, че на 01.04.2024г. Б. е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК срещу кредитополучателя въз основа на извлечение от счетоводните си книги. По заявлението на Б. е образувано ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районния съд - С. и на 04.04.2024 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.

417 ГПК № 844/04.04.2024 г., с която е разпоредено кредитополучателят да заплати на Б. следните суми: 28 533,26 лв. - главница, 12 418,57 лв. - възнаградителна лихва по т. 9 от договора за банков кредит от 28.01.2020 г. до 08.01.2024г., 4643,63 лв. - наказателна лихва за забава по т. 11 от договора за банков кредит от 28.01.2021 г. до 08.01.2024 г., 476,25 лв. - законна лихва от 09.01.2024 г. до 31.03.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до изплащане на вземането, 783,22 лв. - държавна такса, и 150 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

На 23.07.2024 г. в Б. е получено съобщение от Районния съд - С., с което на Б. се указва в едномесечен срок от получаване на съобщението да предяви иск за установяване на вземането по издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районния съд - С. поради подадено възражение от длъжника по чл. 414, ал. 1 ГПК.

Сочи, че предвид на изложените обстоятелства за Б. е наличен правен интерес да предяви срещу кредитополучателя В. С. М. при кумулативно съединяване искове по чл. 422, ал. 1 ГПК за установяване на вземанията на Б., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 844/04.04.2024 г. по ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районния съд - С., поради което:

Моли, да се постанови решение за установяване на вземанията на ищеца „П.” АД като кредитодател от ответника В. С. М. като кредитополучател по договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г. за банков кредит относно следните суми: 28 533,26 лв. (двадесет и осем хиляди петстотин тридесет и три лева и двадесет и шест стотинки) - главница, 12 418,57 лв. (дванадесет хиляди четиристотин и осемнадесет лева и петдесет и седем стотинки) - възнаградителна лихва по т. 9 от договора за банков кредит от 28.01.2020 г. до 08.01.2024 г., 4643,63 лв. (четири хиляди шестстотин четиридесет и три лева и шестдесет и три стотинки) - наказателна лихва за забава по т. 11 от договора за банков кредит от 28.01.2021 г. до 08.01.2024 г., и 476,25 лв. (четиристотин седемдесет и шест лева и двадесет и пет стотинки) - законна лихва от 09.01.2024 г. до 31.03.2024г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до погасяване на олихвяемото вземане, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 844/04.04.2024 г. по ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районния съд - С..

Моли, в полза на Б. да бъдат присъдени:

- законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до погасяване на олихвяемото вземане,

- разноските за заповедното производство по ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районния съд - С.: 783,22 лв. (седемстотин осемдесет и три лева и двадесет и две стотинки) - държавна такса, и 150 лв. (сто и петдесет лева) - юрисконсултско възнаграждение и

- разноските за настоящото исково производство съгласно подлежащ на последващо представяне списък по чл. 80 ГПК.

В законния срок е постъпил **отговор на исковата молба**, с който ответникът взема следното становище по допустимостта и основателността на иска:

Счита, че предявената искова молба не отговаря на изискване за форма.

Намира, че в исковата молба не е изрично посочена обща цена на иска по смисъла на чл.127, ал.1, т.3 от ГПК, което в случая се явява реално нарушение на изискването за форма, тъй като при прегледа на документацията по делото се установява, че претендираните суми по заповедта за изпълнение, отразени и в процесната искова молба, по никакъв начин не отговарят на сумите по предизвестията за предсрочна изискуемост, което практически би следвало да се явява фактическото основание за предявяване на исковата молба. Заявява, че предвид обстоятелството, че от момента на настъпване на предсрочна изискуемост /каквото в случая все още не е настъпил/, ищецът начислява законна лихва, то претендираните суми за главница и лихви, освен законната, отпреди този момент и след този момент следва да са еднакви, което в случая не е изпълнено.

Счита, че молбата е нередовна и поради липса на изложение на конкретните обстоятелства, на които се основава исковата претенция. Посочва, че разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК въздига в задължителен реквизит от съдържанието и в процесуална предпоставка за редовност на исковата молба посочването на фактическата обстановка и конкретизиране на обстоятелствата, на които се основава иска, което не е направено от ищеца. Според ответника, абсолютно неясно е как са формирани претендираните суми за възнаградителна, наказателна или законна лихва, изцяло бланкетно, недоказано, а и неоснователно е твърдението, че „ не са платени 120 вноски по

погасителен план”, без да е посочена каквато и да било конкретика за достигането до този извод.

Сочи, че от своя страна приложеното към преписката счетоводно извлечение, не отговаря на изискванията на чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции, според който същото следва да съдържа информация за:

- броя на вноските, които не са издължени на договорените дати за плащане или са частично погасени, и общия размер на просрочената сума; общия размер на непогасената част от общия размер на дължимата сума от потребителя, включваща главница и непогасената договорена лихва;

- размера на обезщетението за забава за просрочените плащания.

- последиците за потребителя при просрочие на вноските - в това число и предсрочната изискуемост на кредита.

Твърди, че в случая извлечението не дава реална представа общия размер на просрочената сума, нито за точния момент в който е настъпило просрочието; не е представена информация каква част от общата дължима сума представлява просрочената; абсолютно неясно е как се формира размера на обезщетението за забава и защо размерът на наказателната лихва е почти три пъти по - малък от размера на възнаградителната за почти един и същ период;

Заявява, че приложеният към заявлението документ не съставлява "извлечение от счетоводни книги" по смисъла на чл. 417, т. 2 ГПК, тъй като не индивидуализира по ясен начин вземането, претендирано от Б., в това число размера на извършените плащания от страна на длъжника, броя на погасителните вноски, информация дали е настъпила предсрочна изискуемост според условията на договора. Намира, че не става ясно дали длъжникът е извършвал погасителни вноски, съответно ако да - към кой момент какъв е остатъкът на дължащата се главница и договорната лихва

Отбелязва, че по неизвестни причини във връзка с обслужването на кредита на г-н М. са открити две банкови сметки в „ПИБ” АД. Счита, че не е ясно до коя дата коя сметка е обслужвала кредита, нито дали средствата по сметката, необслужваща кредита са били ползвани за погасяване на кредитните задължения, както е уговорено в Договора за кредит. Според ответника, в исковата молба липсва каквато и да било информация в това

отношение.

Счита, че несъответствието на молбата с изискванията за редовност от една страна нарушава правото на защита на ответника, а от друга опорочава и самото исково производство.

Предвид изложеното счита, че исковата молба следва да бъде оставена без движение на основание чл. 129, ал. 2 от ГПК за отстраняване на допуснатите нередовности.

Относно нищожността на процесния договор:

Счита, че представените като писмено доказателство и използвани като фактическо основание за предявяване на исковите претенции, Договор № 13КР-АА- 5928/08.01.2007г. за банков кредит, допълнен и изменен с Анекс № 1 от 28.12.2007г. и Анекс № 2 от 30.11.2009г. е нищожен, като сключен и най - вече допълнен с Анекс № 2 в нарушение на добрите нрави и при заобикаляне на закона. Посочва, че въпреки че съществува, нищожният договор не е годен да породи желаните от страните правни последици, при което със сключването му не са в състояние да възникнат и предвидените в него права и задължения, както е и в случая.

Счита, че твърденията на представителя на ищеца, че в процесния случай са неприложими както отменения и действащия Закон за потребителския кредит, така и Закона за кредитите на за недвижими имоти на потребителите, не съответстват на съдебната практика, която предоставя приоритет на качеството на физическото лице потребител, а не на обстоятелството, че кредитът е обезпечен с ипотека. „Съгласно § 13, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗП, "потребител" е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон, действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност, а съгласно т. 12 - "финансова услуга" е всяка услуга, свързана с банкова дейност, кредитиране, застраховане, лично пенсионно осигуряване, инвестиране или плащане. Сочи, че доколкото предоставянето на кредити, обезпечени с ипотека, представлява финансова услуга, когато същата е предоставена на физическо лице, имащо качеството "потребител" по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, то тези договори са подчинени съответно на Закона за защита на потребителите и

получилите такива кредити лица се ползват от предвидената в него закрила.” сочи Определение № 1306 от 20.12.2023 г. по в. ч. гр. д. № 1175/ 2023 г. на Окръжен съд - Благоевград, изцяло в този смисъл и Решение № 124 от 16.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3523/2021 г., IV г. о., ГК.

Посочва, че сходна е и разпоредбата на § 1, т. 20 от Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители - „Потребител" е всяко физическо лице, което при сключването на договор за кредит за недвижим имот действа извън рамките на своята търговска, стопанска или професионална дейност. По смисъла на чл.1, ал.2 от ЗКНИП кредити за недвижими имоти са кредити, обезпечени с ипотека или друго сравнимо обезпечение върху недвижим имот, и кредити, чиято цел е придобиване или запазване на вещно право върху недвижим имот. Заявява, че в този смисъл г-н М. е потребител, а процесният ипотекиран имот представлява обезпечение по кредита за недвижим имот и съответно - в случая правоотношенията между Б. и г-н М. по отношение на процесния кредит следва да се уреждат от нормите на ЗКНИП и ЗЗП и техните нарушения водят, ако не до пълна нищожност на Договора за кредит, то до нищожност на отделни негови клаузи.

Посочва, че съгласно чл.43, ал.1 от ЗКНИП, при забава на потребителя кредиторът има право на обезщетение за забава само върху размера на просрочената сума за времето на забавата. Намира, че в случая не е ясно върху кои главници, от кои моменти са начислявани лихви.

Излага, че според чл.11 от Договора, при просрочие, дължимите суми се олихвяват с договорения в раздел V, т. 9, лихвен процент т.е. възнаградителната лихва плюс наказателна надбавка от 20 (двадесет) пункта. Соци, че тази уговорка е недействителна като пряко противоречаща на чл. 43, ал. 2 от ЗКНИП, но явно е ползвана за изчисляване на лихвите по кредита. Съгласно цитираната разпоредба на ЗКНИП, когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва.

Соци, че член 37, ал.1 от ЗКНИП предвижда, че всяка клауза в договор за кредит за недвижим имот, която противоречи на закона или има за цел заобикаляне на този закон, е нищожна. По силата на чл. 40 за договора за кредит се прилагат и чл. 143 - 148а от Закона за защита на потребителите.

Изложени са доводи, че съгласно чл. 7 ГПК съдът служебно следи за

наличието на неравноправни клаузи в договор с потребител и осигурява възможност страните да вземат становище. Отбелязва, че в случая Договорът за банков кредит изобилства от неравноправни и дори нищожни клаузи.

- както е посочено по - горе, т.11 от Договора противоречи на чл. 43, ал. 2 от ЗКНИП и като такава е недействителна;

- т.9.4 от Договора предвижда „При прекратяване на трудовото правоотношение на КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯТ, декларирано в т.37, б.”г” от настоящия договор, освен ако това е последвано от сключването на ново трудово правоотношение със същия работодател, Б. има право едностранно да промени надбавката по т.9, без да е необходимо предоговаряне, включително да определи такава в по-голям размер”

- т.30.2 сочи, че Договорът може да бъде прекратен ако „КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯТ не извърши което и да е плащане по друг кредит на КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯ предоставен от Б., от друга банка или от друго лице повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо; ”

Твърди, че и двете клаузи противоречат на чл.143, ал.2, т.2 от ЗЗП, тъй като изключват или ограничават права лични на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца, които права нямат връзка с отношенията, породени между Б. и потребителя по повод кредит.

- предвидено е право на кредитора да увеличи едностранно размера на лихвения процент, без да е предвидена изрична възможност за понижаване на този процент, което води до неравноправие между правата и задълженията на двете страни по договора. Сочи, че съгласно чл. 143, т. 10 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание. Заявява, че в процесния случай договорните условия, свързани с определянето на възнаградителната лихва, по-конкретно на базовия лихвен процент, са неясни, като чрез тях се създава възможност за кредитора едностранно и неограничено да променя лихвения процент.

- според т.10 „По свое усмотрение Б. може да капитализира

начислените, но не просрочени лихви, чрез прибавянето им към главницата на кредита”

Посочва, че в случая очевидно в крайната сума на главницата е включена възнаградителна лихва, определена въз основа на неравноправната клауза на т.10 от Договора.

Отбелязва, че съгласно актуалната практика на ВКС, уговорка по споразумение, по което страна е физическо лице - потребител, за увеличаване на главницата чрез прибавяне на изтекли лихви и начисляване върху тях на възнаградителни лихви, е нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.1 във вр. е чл.10, ал.3 от ЗЗД. Намира, че е налице анатоцизъм, тъй като, както Наредба № 9/03.04.2008 г. /отм./, така и друга наредба на БНБ, не предвиждат възможност за олихвяване на изтекли лихви.

„Уговорката в допълнителни споразумения към договор за кредит за прибавяне към размера на редовната главница на просрочени задължения за лихви, върху които се начислява възнаградителна лихва, представлява анатоцизъм по см. на чл.10, ал.3 ЗЗД, който е допустим само при уговорка между търговци на основание чл.294, ал.1 ТЗ ", заяви ВКС.

„В нито една от разпоредбите на чл.13 от Наредбата не се съдържа правило за начисляване на лихви върху лихви, поради което Наредба № 9 от 3 април 2008 г. (отм.) не се явява наредба на БНБ по см. на чл.10, ал.3 ЗЗД, установяваща възможност за олихвяване на изтекли лихви", заявява ВКС и напомня, че анатоцизъм е допустим само в изрично предвидените в закон или в подзаконов акт на БНБ случаи. БНБ не е приемала наредба по чл.10, ал.3 ЗЗД. Така единственият нормативен акт, който дава възможност за начисляване на лихва върху лихва, е Търговският закон (в чл. 294, ал.2) и затова уговарянето на лихва върху лихва е допустимо само между търговци.

Предвид изложеното счита, че т.10 от Договора за банков кредит е нищожна и че изчисленията на главниците и лихвите съобразно представеното в процесното счетоводно извлечение са извършвани на несъществуващо основание и като такива не отразяват обективния размер на дълга, а предявените претенции следва да бъдат отхвърлени..

Не на последно място сочи, че Анекс № 2 към Договора, съдържащ толкова неприемливи за г-н М. клаузи, безспорно е подписан без на кредитополучателя да бъдат дадени разяснения за последиците от

изменението на условията по кредита, при фактически нови, крайно неизгодни за него ценови условия, което е в противоречие както с добросъвестната търговска практика, така и с добрите нрави, като тези нови условия определено увреждат интересите на по-слабата страна при договарянето - в случая г-н М.. Заявява, че липсват данни, че същият е взел осъзнато решение при подписването на втория анекс към Договора, в който годишната лихва по кредита се променя от ОЛП на БНБ +3.47 пункта на абсолютно неразбираемия за кредитополучателя Базов лихвен на Б. +4 пункта.

Изложено е, че въпреки че срокът за погасяване на кредита се скъсява само с месец и половина, а погасителните вноски се намаляват само с една, то размерът на вноската се увеличава от 206.37лв на 322.61лв. - т.е. със 116.02 лв. или с 56.16%. При сравнение на погасителния план към Договора за кредит от 08.01.2007г. и погасителния план към Анекс № 2 от 30.11.2009г. се установява, че общата дължима сума за погасяване на кредита /от усвоени 30 000.00 лева/, въпреки че г-н М. е плащал вече почти три години, нараства от 66 860.70лв по договор на 93 234.36лв по Анекс № 2, като увеличението на цената на кредита е с 26 373.66 лева и вместо за ползването на 30 000.00 лева да плати първоначално договорените 36 860.70 лева лихва, с подписването на този анекс му се налага да заплати новоустановени 64 516.13 лева лихва - с 27 655.43лв - близо 75% повече, като се има предвид, че до момента са заплатени 34 вноски по кредита.

Счита, че е налице нова, крайно неравнопоставна клауза в договор, сключван с потребител, уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Посочва, че съгласно чл. 143, ал. 2, т. 19 от ЗЗП неравнопоставна е клаузата, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, а съгласно т. 10 на текста неравнопоставна е клаузата, която налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключване на договора. Счита, че тези предпоставки са налице, като за посочените в жалбата текстове от основния договор и анекса към него, така и по отношение на разпоредбата на чл. 9 от общите условия към договора за ипотечен кредит, сочи на олихвяване на кредита с променлив лихвен процент, който е зависим от базовия лихвен процент. Жалбоподателите не могат да оказват влияние по отношение на тази клауза, тъй като тя е залегнала

в ОУ, които макар и подписани при сключване на договора, не предвиждат ясни и разбираеми обективни критерии, по които да става промяната в БЛП по кредита. Отбелязва и обстоятелството, че в договора е предвидено и правото на капитализиране на неплатените лихви по кредита. Заявява, че изброеното до тук сочи на наличие на неравноправни клаузи, които не дават възможност на кредитополучателя да прецени икономическите последици от сключване на договора и водят до нищожност на коментираните клаузи.

Счита, че не може да се приеме, че неравноправните клаузи не са нищожни съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП, тъй като са били уговорени индивидуално със самия договор. Сочи, че индивидуалното уговаряне отсъства във всички случаи, когато съответната клауза е била изготвена предварително от търговеца, дори и по повод само на конкретния договор със съответния потребител и върху нейното съдържание потребителят не е имал възможност да повлияе в хода на преговорите. Заявява, че от тази гледна точка включването на дадена клауза в общи условия е само частен случай на по-общия кръг от хипотези на неиндивидуално уговаряне по чл. 146 ЗЗП. Посочва, че тежестта за доказване на индивидуалното уговаряне съгласно чл. 146, ал. 4 ЗЗП пада върху търговеца, в тежест на ищеца е да докаже, че процесните клаузи са били изготвени конкретно с цел включването им в именно в този договор, а не като част от общи условия и че ответникът е имал възможност да повлияе върху съдържанието им.

Предвид изложеното счита, че процесният Договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007г. за банков кредит, допълнен и изменен с Анекс № 1 от 28.12.2007г. и Анекс № 2 от 30.11.2009г. е нищожен като сключен и допълнен с Анекс № 2 в нарушение на добрите нрави и при заобикаляне на закона. Имайки предвид горното, моли да се прогласи нищожността на Договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007г. за банков кредит, ведно с всички произтичащи от прогласяването последици.

Заявява, че според изложеното с исковата молба, основанието въз основа на което ищецът предявява исковите си претенции е наличието на сключен между него и г-н В. М. Договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007г. за банков кредит, който според представения по делото документ, наречен счетоводно извлечение, не е изпълняван от страна на г-н М., поради което се претендира настъпването на предсрочна изискуемост.

Подчертава, че счетоводно извлечение не отговаря на изискванията на чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции, тъй като същото не съдържа изискуема по закон информация касаеща пълно или частично погасяване на вноските, дължими и погасени суми от главници и лихви. Твърди, че липсва обяснение как така има непогасени суми от 2010г.

Не счита обаче, че е настъпила предсрочна изискуемост на кредита. Посочва, че съгласно даденото разрешение в т.18 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника. Сочи, че вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като Б. е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост.

Посочва, че в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Сочи, че ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита.

Според ответника, връчването на издадената заповед за изпълнение на длъжника не би могло да се счита за уведомяване от кредитора за обявена предсрочна изискуемост. Намира, че от една страна, волеизявление на кредитора в посочения смисъл не се съдържа в заповедта, а от друга, това е обстоятелство от значение за настъпване на изискуемостта на задължението, но същото не е било удостоверено съгласно чл. 418, ал. 3 ГПК преди издаване на заповедта.

Посочва, че последващото уведомяване не би могло да промени с обратна сила момента на настъпване на изискуемостта на задължението, след като уведомлението на длъжника е елемент от фактическия състав за

обявяването ѝ.

Счита, че от изключителна важност е обстоятелството, че в случая не е спазено изискването по т. 18 от ТР № 4/18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС за надлежно обявяване на длъжника, преди подаване на заявлението, че Б. е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Сочи, че съгласно разясненията, дадени в цитираното тълкувателно решение, обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия остатък от кредита за предсрочно изискуем, а предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Според ответника, за да се постанови незабавно изпълнение, е необходимо получаването на това волеизявление да предхожда по време подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Сочи, че както се приема и в посочената точка на ТР на ВКС, предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, обусловено от неизпълнение от страна на длъжника на задълженията му по договора /обективен елемент/ и волеизявление от страна на кредитора, че счита целия остатък за предсрочно изискуем.

Отбелязва, че моментът, в който настъпва предсрочната изискуемост на кредита е датата, на която волеизявлението на Б., че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до знанието на длъжника - кредитополучател.

Твърди, че в случая липсва надлежно връчване до длъжника на съобщението на кредитора за възникване на предсрочната изискуемост, при което не следва да се приема, че такава въобще е възникнала.

Посочва, че при липса на уговорка в договора относно кореспонденцията между страните, връчен редовно от външна страна и съответно достигнал до длъжника е документ, който му е предаден лично или на негов пълномощник срещу подпис или по възлагане от нотариус (чл. 50 ЗННД) или от частен съдебен изпълнител (чл. 43 ЗЧСИ). Сочи, че връчителят следва да спазва изискването на чл. 46, ал. 2 вр. чл. 44, ал. 1 ГПК да удостовери дали получателят на съобщението е сред кръга от лицата, оправомощени от процесуалния закон да получат книгата на адресата (членове на неговото домакинство), като изискването за удостоверяване на

коментираното обстоятелство не е самоцелно, а идеята му е да препятства получаване съобщенията от лице, което няма трайна връзка с адресата или неговото семейство, но е открито случайно на посещения адрес от връчителя.

Твърди, че в случая връчване изобщо не е извършено, а книгата по предсрочната изискуемост са върнати от ЧСИ Г.И. на ищеца по делото, ведно с копието от уведомлението по чл. 47 от ГПК. Намира, че служебно известно е на Б., че г-н М. се намира в Англия, а кредитния му инспектор разполага с телефонния му номер. Заявява, че въпреки това, не е приложен реда на чл. 47, ал. 1, изр. последно на ГПК, при което предизвестие за предсрочна изискуемост е останало невръчено и такава не е настъпила и към момента.

Държи да отбележи още, че претендираното от „П.“ АД („ПИБ“ или „Б.“) вземане не е в посочения от Б. размер и г-н В. М. не дължи претендираната сума. Заявява, че действително, съгласно наличните платежни документи, копие от които вече са предоставени към приобщеното дело № 1532/24г. на СтРС и моли да се приемат като писмени доказателства, в минали периоди кредитополучателят г-н М., явно поради липса на средства, няколкократно е изпадал в забава на плащанията и Б. действително е била в правото си да обяви предсрочна изискуемост на кредита.

Отбелязва, че видно от същата документация обаче, считано от 2019г. до настоящия момент, кредитополучателят редовно внася авоари по разплащателната си сметка, като тези авоари далеч надхвърлят дължимите суми по погасителен план.

Сочи, че съгласно така нареченото извлечение от счетоводните книги на Б., от 2019г. до настоящия момент г-н М. дължи следните неплатени вноски по погасителен план: за м. януари 2019г. - с падеж на 28.01.2019 г. - 30.04 лева; за февруари с падеж 28.02.2019г. - 35.42 лева; на 28.03.2019 г. - 63.57 лева, на 28.04.2019 г. - 36.51 лева, 28.05.2019г. - 46.03 лева, 28.06.2019 г. - 37.42 лева, 28.07.2019 г. - 47.02 лева, 28.08.2019 г. - 38.35 лева, 28.09.2019г. - 38.78 лева, 28.10.2019 г. - 48.35 лева, 28.11.2019 г. - 39.74 лева, 28.12.2019г. - 49.29 лева, като за 2019г. вероятно е прието, че се дължат остатъци от главници.

Посочва, че считано от януари 2020г. до момента на обявяване на предсрочна изискуемост очевидно е прието, че се дължат целите анюитетни вноски по погасителен план, тъй като от падежа на 28.01.2020 г. до падежа на 28.12.2023 г., според извлечението от счетоводните книги, неизменно се

дължат по 322.61 лева месечно.

Заявява, че съгласно уговорката на т.17 от сключения между г-н М. и „ПИБ” АД Договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007г. за банков кредит, „Всички суми, включително начислените лихви и комисиони, дължими от Кредитополучателя се събират служебно от Б. на датата на падежа или на следващия работен ден, ако падежът е в неработен ден, от средствата по всички сметки на Кредитополучателя в Б., за което с подписването на настоящия договор той дава/т своето изрично съгласие.”, а т. 11 от Договора предвижда, че „Плащания, дължими, но неизвършени в срок поради недостиг на авоар по разплащателната сметка на Кредитополучателя В Б., се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в раздел V, т. 9, лихвен процент плюс наказателна надбавка от 20 (двадесет) пункта.”. Тоест, при наличието на авоари по сметката на кредитополучателя, Б. следва служебно да погасява вноските му по погасителен план.

Посочено е, че при прегледа на платежните документи, които представя в приложение, за същия период, за който от страна на Б. практически се твърди, че не са извършвани никакви плащания, се установява, че е невъзможно да е имало недостиг на авоари по банковата сметка на г-н М., тъй като от 2019г. насам същата сметка е захранвана както следва:

на 28.02.2019г. са преведени 335.00лв., на 03.05 - 380.00лв., на 06.06.2019г. - 430.00лв, на 18.07.2019г. - 400.00лв., на 14.08.2019г. - 410.00лв., на 27.09.2019г. - 502.00лв., на 24.10. 2019г.- 513.00лв, на 20.11- 520.00лв., на 20.12 - 535.00лв, 30.01.2020г. - 538.00лв., на 24.02.2020г. - 540.00г., на 26.03.2020г. - 502.00лв., на 05.05.2020г. - 515лв, на 28.05.2020г. - 523.00лв, на 30.06 - 510.00лв., на 30.07 - 505.00лв., на 28.08 - 510.00лв., на 29.09 - 510.00лв., на 28.10 - 507.00лв., на 27.11 - 518.00лв., на 29.12.2020г. - 520.00лв, на 29.01.2021г. - 521.00лв., на 01.03.2021г. - 542.00лв, на 07.04 - 541.00лв., на 18.06 - 540.00лв., на 26.07 - 530.00лв., на 08.09 - 535.00лв., на 08.10 - 547.00лв. на 27.10 - 550.00лв., на 30.11 - 540.00лв., на 30.12.2021г. - 530.00лв, на 28.01.2022г. - 434.00лв., на 28.02.2022г. - 430.00лв, на 29.03 - 434.00лв., на 28.04 - 440.00лв, на 27.05 - 425.00лв., на 29.06 - 417.00лв., на 29.07 - 430.00лв., на 30.09 - 405.00лв, на 28.10 - 427.00лв., на 28.11 - 415.00лв, на 30.12.2022г. - 406.00лв., на 30.01.2023г. - 417.00лв., на 24.02.2023г. - 410.00лв., на 31.03 - 408.00лв., на 02.05 - 412.00лв, на 29.05 - 415.00лв., на 28.06 - 420.00лв., на

26.07 - 427.00лв., на 12.06 - 352.00лв., на 26.09 - 414.00лв. и на 04.12.2023г. – 420лв.

Твърди, че видно от платежните нареждания, през горния период г-н М. е заплащал вместо дължимите вноски в размер на 322.61 лева месечно, не по-малко от 410.00лв, ако е пропусната месечна вноска, то тя е компенсирана с две плащания в следващия месец. Подобна компенсация на плащанията е била уговорена при сключването на процесния Договор за банков кредит, тъй като т. 19 от същия гласи, че „КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯТ може да погасят задължението си по кредита във всеки работен ден до изтичането на срока по т. 16 по-горе. ”, като срокът определен от т.16 е до 08.01.2034г.

Освен това се сочи, че предвид факта, че последните пет години 2019-2023г., вместо изискуемите по погасителен план вноски г-н М. е заплащал по-високи суми, то вместо дължимите по плана 19 356.60 лева, същият е заплатил 24 359.00 лева или с 5002.40 лева или близо с 26% в повече от заложеното в погасителния план, при което по сметката му към момента на обявяването на предсрочната изискуемост определено е имало авоари, които да бъдат събирани служебно от Б. в съответствие с т.17 от Договора за банков кредит. Счита, че очевидно в случая не е имало недостиг на авоар по разплащателната сметка на кредитополучателя, но въпреки извършваните плащания Б. е отнесла кредита в просрочие, без да е налице фактическо основание за това.

Твърди, че за съжаление не само т. 17 от Договора е нарушена в случая.

Посочва, че съгласно т. 30 от Договора, Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя, за срок определен от Б., в случай, че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по този договор (не осигури авоар по разплащателната сметка) повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо. Соци, че според чл. 46, ал. 2 от Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители /ЗКНИП/, когато кредитор установи, че потребител има затруднения при погасяване на кредита, той е длъжен да предприеме своевременно действия да се свърже с потребителя, ипотекарния длъжник, поръчителя и солидарния длъжник и да установи характера на затрудненията. Кредиторът освен това

има за задължение да предостави на потребителя, ипотекарния длъжник, поръчителя и солидарния длъжник своевременно информация за:

броя на плащанията, които са просрочени или частично погасени, и общия размер на просрочената сума;

общия размер на непогасената част от общата сума, дължима от потребителя;

размера на обезщетението за забава за просрочените плащания;

последниците за потребителя при просрочие на вноските - в това число и предсрочната изискуемост на кредита.

Отбелязва, че нещо повече според т.10.1. от Общите условия на „П.” АД за кредити на физически лица, Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем чрез писмено уведомление до Кредитополучателя, връчено му от служител на Б. срещу подпис, или връчено чрез лицензиран пощенски оператор, или чрез нотариус / съдебен изпълнител по реда на ГПК.

Намира, че в случая г-н В. М. въобще не е уведомен по никакъв начин, че съществува някакъв проблем с кредита му - напротив, тъй като редовно е внасял по - големи от изискуемите суми, същият дори си е мислил, че предсрочно погасява кредита.

Сочи, че първият документ, свързан с кредита от години насам, според г-н М. и според обитаващия жилището на ул. „Хан Аспарух” № 37, ет.6, ап.21 г-н Тихомир Тилев е Заповед за изпълнение издадена по горното ч.г.д. на РС С., заедно с придружаващите я документи.

Твърди, че нито на г-н М., нито на живущия в ипотекираното жилище г-т Тилев е връчено писмено предизвестие с изх. № 231 - 546/09.11.2023г., на което се позовава Извлечението от счетоводните книги.

Заявява, че именно поради тази причина, тъй като не е бил информиран за предсрочната изискуемост на кредита, г-н М. е продължил да прави вноски по кредита си, както следва: на 04.01.2024г. е заплатил 420.00 лева; на 30.01.2024 - 430.00лв., на 28.02 - 420.00лв., на 25.03 - 420.00лв., на 30.04 - 430.00лв и на 04.06.2024г., една седмица преди процесната заповед да бъде връчена на лицето, обитаващо жилището на г-н М. - 422.00 лева. Твърди, че това обстоятелство още веднъж потвърждава, че предизвестие не е връчвано.

Отбелязва, че г-н М. продължава и понастоящем да внася суми по сметките си в ПИБ АД.

Твърди, че неспазването на разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ЗКНИП, още

повече - невръчването на предизвестие, в нарушение и на общите условия на Б. и на Договора за кредит, представлява тежко процесуално нарушение на правото на защита на кредитополучателя и води до недопустимост на обявената предсрочна изискуемост.

Сочи, че макар да не отразяват всички реално направени плащания по кредита, само сборът на сумите от наличните платежни нареждания, които представя в доказателство, възлиза на 49 627,20 лева, при положение че общия размер на анюитетните вноски по погасителен план - Приложение № 2 е 66 860.70 лева, при което при равни други условия, остатъкът за погасяване по кредита следва да е в размер около 17 233.50 лева, като тази сума следва да съдържа в себе си главници и възнаградителна лихва. Заявява, че според твърденията на Б. сборът на главниците и възнаградителната лихва към 01.04.2024г. е в размер на 40 951.83 лева /28 533.26лв + 12 418.57лв/.

Намира, че абсолютно неясно е защо е прието, че г-н М. е престанал за обслужва кредита си именно на 28.01.2020г., както и какво се случва със сумите, плащани по кредита след тази дата; Неясно е също, след като е прието че кредитът не е обслужван отпреди четири години и половина, защо едва сега се обявява предсрочна изискуемост.

Твърди, че е невъзможно възнаградителната лихва по т. 9 от договора за банков кредит /ОЛП + 3.47 пункта/ да възлиза на 12 418.57 лева за периода от 28.01.2020 г. до 08.01.2024г. Сочи, че съгласно справка от БНБ, която представя и моли да се приеме като доказателство, от м. януари 2020г., до м. септември 2022г. ОЛП е нулев, а средният процент през останалия период е 2.81%. Счита, че дори да се приеме, че средният процент на възнаградителната лихва за периода възлиза на 5% годишно, дори при абсурдно големия размер на претендираната главница от 28 533.26 лева, за четиригодишния период от 28.01.2020 г. до 08.01.2024г. размерът на тази лихва е около 5 706.65 лева, а не 12 418.57 лева.

Предвид изложеното по - горе, счита, че претендираният от Б. размер на вземането по Договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007г. за банков кредит, категорично е изчислен неправилно и не може да бъде приет.

Постъпила е по делото **допълнителна искова молба**, с която ищецът пояснява и допълва първоначалната искова молба:

Взема следното становище по възраженията на ответника:

Намира за неоснователно възражението на ответника за нередовност на исковата молба.

Твърди, че исковата молба на Б. отговаря на всички изисквания за редовност, предвидени в чл. 127, ал. 1 и чл. 128 ГПК. Също така извлечението от счетоводните книги на Б. е съобразено с всички изисквания на чл. 60, ал. 2, изр. 2 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) за минимално необходимото съдържание на извлеченията от счетоводните книги. В отговора на ответника на исковата молба текстът на чл. 60, ал. 2, изр. 2 ЗКИ е неточно цитиран, като е посочена т. 4, която не съществува в законовия текст.

Намира за неоснователно възражението на ответника за нищожност на договора за банков кредит.

Счита, че относно сключения между Б. и ответника договор за банков кредит не са приложими нито отмененият Закон за потребителския кредит (ЗПК) (обн., ДВ, бр. 53 от 30.06.2006 г., в сила от 01.10.2006 г. до 11.05.2010 г.), нито действащият ЗПК (обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), нито Законът за кредитите за недвижими имоти на потребители (ЗКНИП) (обн., ДВ, бр. 59 от 29.07.2016 г., в сила от 02.08.2016 г.). Съгласно чл. 3, ал. 5, т. 1 от отменения ЗПК и чл. 4, ал. 1, т. 2 от действащия ЗПК разпоредбите и на двата закона не се прилагат спрямо договори за кредит, обезпечени с ипотека върху недвижим имот, а според т. 22.1 от сключения между Б. и ответника договор за банков кредит вземанията на Б. по договора за банков кредит са обезпечени със законна ипотека върху апартамент в гр. С.. Сочи, че в § 4 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗКНИП изрично се предвижда, че този закон не се прилага за договори за кредит за недвижими имоти, сключени с потребители преди датата на влизането му в сила. ЗКНИП е влязъл в сила на 02.08.2016 г., а договорът за банков кредит между Б. и ответника е сключен на 08.01.2007 г., поради което спрямо договора за банков кредит не се прилагат разпоредбите на ЗКНИП. Намира, че следователно без правно основание са всички твърдения на ответника за противоречия между разпоредбите на ЗКНИП и на договора за банков кредит.

Освен това посочва, че уговорките на договора за банков кредит не противоречат на нито от една от посочените в отговора на исковата молба разпоредби на ЗКНИП (например чл. 37, чл. 43, ал. 1 и ал. 2, чл. 46, ал. 2 ЗКНИП). В частност уговорката за наказателна лихва за забава по т. 11 от

договора за банков кредит не е нищожна поради противоречие с повелителната норма на чл. 43, ал. 2 ЗКНИП. ЗКНИП е влязъл в сила на 02.08.2016 г. и съгласно § 4 от неговите Преходни и заключителни разпоредби този закон не се прилага за договори за кредит за недвижими имоти, сключени с потребители преди датата на влизането му в сила, а договорът за банков кредит между Б. и ответника е сключен на 08.01.2007 г. Посочва, че оттук произтича правната неоснователност на всички твърдения в отговора на исковата молба за нарушения от Б. на разпоредби на ЗКНИП. Твърди, че такива нарушения няма, защото ЗКНИП не намира приложение в правоотношението между Б. и ответника по сключения между тях договор за банков кредит.

Заявява, че от ответника се твърди неравноправност по Закона за защита на потребителите (ЗЗП) на т. 9.4, на т. 10 и на т. 30.2 от договора за банков кредит. Но в заявлението си за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и в исковата си молба Б. никъде не се позовава на т. 9.4, на т. 10 и на т. 30.2 от договора за банков кредит, поради което предявените от Б. установителни иски по чл. 422, ал. 1 ГПК не се основават на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител. Отбелязва, че от Б. и като заявител, и като ищец не се твърди, че възнаградителната лихва е променяна въз основа на т. 9.4 от договора за банков кредит. Сочи, че в заявлението и в исковата молба на Б. не се съдържа и твърдение за капитализиране на лихви по т. 10 от договора за банков кредит. Б. не е обявила предсрочна изискуемост на банковия кредит по т. 30.2 от договора за банков кредит, както се поддържа от ответника. Б. изрично е посочила в заявлението си и в исковата си молба, че предсрочната изискуемост е обявена по силата на т. 33.2, б. „а“ от общите условия, съгласно която Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя със срок, определен от Б., в случай че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора за банков кредит (не осигури авоар по разплащателната сметка) повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо. Намира, че следователно вземанията, за които Б. е поискала издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, не се основават на нито една от клаузите в договора за банков кредит, относно които ответникът твърди, че били неравноправни.

Посочва, че по-горе в настоящата допълнителна искова молба вече са

изложени доводи, че уговорката за наказателна лихва за забава по т. 11 от договора за банков кредит не е нищожна поради противоречие с повелителната норма на чл. 43, ал. 2 ЗКНИП, тъй като ЗКНИП не намира приложение в правоотношението между Б. и ответника по сключения между тях договор за банков кредит.

Също така посочва, че договорът за банков кредит и анексите към него не накърняват добрите нрави и не заобикалят закона.

За неоснователно намира възражението на ответника за недоказано настъпване на предсрочната изискуемост на банковия кредит.

Твърди, че настъпването на предсрочната изискуемост на банковия кредит е надлежно доказана с официални документи. Сочи, че според т. 33.2, б. „а“ от общите условия Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя със срок, определен от Б., в случай, че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора за банков кредит (не осигури авоар по разплащателната сметка) повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо. Въз основа на чл. 18, ал. 5 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) Б. чрез ЧСИ Г.И. е изпратила до ответника писмено предизвестие за обявяване на предсрочна изискуемост на банков кредит с изх. № 231-546/09.11.2023 г. Твърди, че писменото предизвестие е изпратено на адреса на ответника, който е посочен за кореспонденция в т. 48 от договора за банков кредит, а именно гр. С., **. По силата на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ при връчване на писменото предизвестие ЧСИ Г.И. и служителите ѝ действат като длъжностни лица в кръга на службата си, поради което документите, които са съставени от тях във връзка с връчването на писменото предизвестие на Б. за обявяване на предсрочната изискуемост на банковия кредит (протокол от 17.01.2024 г., писмо с изх. № 108414/13.11.2023 г. и уведомление с изх. № 124114/18.12.2023 г.) са официални свидетелстващи документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и се ползват с обвързваща материална доказателства сила, чието оборване се извършва по реда за оспорване на истинността на документ по чл. 193 ГПК. В протокола си от 17.01.2024 г. ЧСИ Г.И. е констатирала, че връчител от кантората ѝ на 10.11.2023 г. е посетил адреса на частния жалбоподател, посочен в писменото предизвестие на Б.: гр. С., **, но не е открил нито самия ответник, нито друго лице, което е съгласно да получи

писменото предизвестие, като е установил, че на адреса се е намирал дом за деца, лишени от родителски грижи, а понастоящем дневен център за деца с увреждания, чийто директор е заявил, че ответникът не живее на този адрес. След това ЧСИ Г.И. е извършила служебна справка в Национална база данни „Население“ и установила, че постоянният и настоящият адрес на ответника е гр. С., **. Този постоянен и настоящ адрес на ответника е посетен от връчител на ЧСИ Г.И. на 14.11.2023 г., на 25.11.2023 г., на 06.12.2023 г. и на 15.12.2023г., но отново не е открит нито самия ответник, нито друго лице, което е съгласно да получи писменото предизвестие, като при последващо посещение на същия адрес на 20.12.2023г. връчителят на ЧСИ Г.И. е залепил уведомление по чл. 47 ГПК с изх. № 124114/18.12.2023 г. на входната врата на ап. 21 и е пуснал екземпляр от уведомлението в пощенската кутия на ап. 21. В срока по чл. 47, ал. 2 ГПК в кантората на ЧСИ Г.И. не се явил нито ответникът, нито негов пълномощник, за да получи писменото предизвестие на Б. за обявяване на предсрочна изискуемост на банковия кредит. Банковият кредит е направен предсрочно изискуем на 09.01.2024 г., а заявлението на Б. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК е подадено на 01.04.2024 г., поради което от Б. са спазени задължителните указания по т. 18 от тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, според които правото на кредитора да направи кредита предсрочно изискуем трябва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита.

Намира за неоснователно възражението на ответника за надлежно погасяване на неговите парични задължения към Б. по договора за банков кредит.

Оспорва верността на всички фактически твърдения на ответника, че бил точно изпълнявал паричните си задължения към Б. по договора за банков кредит. Твърди, че ответникът не е погасявал паричните си задължения към Б. в уговорените срокове и размери съгласно договора за банков кредит и неговите неразделни части: анексите и погасителните планове. Ответникът не е плащал в уговорените срокове и размери дължимите от него погасителни вноски за главницата и възнаградителната лихва на кредита и дължимата от него наказателна лихва за забава. Сочи, че извлечението от счетоводните книги на Б. е изготвено на 01.04.2024 г. и Б. е взела предвид всички извършени

до тази дата плащания на ответника по договора за банков кредит, като последната изцяло издължена вноска е с падеж на 28.10.2010 г., а от 28.11.2010 г. до 28.12.2023 г. по погасителния план не са издължени 120 вноски при настъпила на 09.01.2024 г. предсрочна изискуемост на банковия кредит.

Заявява, че на с. 9 от отговора на исковата молба ответникът твърди, че като приложение бил представил платежни документи. На Б. в Единния портал за електронно правосъдие (ЕПЕП) е връчено само съобщение по чл. 372 ГПК, към което обаче нито е приложен отговорът на ответника на исковата молба, нито са приложени представените с отговора писмени доказателства и в частност твърдените за представени платежни документи. Сочи, че по настоящото дело в ЕПЕП е наличен единствено отговорът на исковата молба, но не и приложенията към него, поради което Б. е лишена от възможност да вземе становище по приложенията към отговора на исковата молба платежни документи и да упражни правото си по чл. 193, ал. 1 ГПК за оспорване на тяхната истинност. Намира, че следователно за Б. все още не е започнал да тече срокът по чл. 193, ал. 1 ГПК за оспорване на истинността на платежните документи, които са представени с отговора на исковата молба.

Счита за неоснователно възражението на ответника за нищожност на договора за банков кредит и анексите към него поради противоречие със ЗЗП.

Изложено е, че уговорките в договора за банков кредит и анексите към него не са неравноправни клаузи по чл. 143 ЗЗП, тъй като не са във вреда на ответника, отговарят на изискването за добросъвестност и не водят до значително неравновесие между правата и задълженията на Б. и ответника.

Посочва, че съгласно чл. 145, ал. 1 ЗЗП наличието на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, се преценява към датата на сключването на договора.

Сочи, че в настоящия случай договорът за банков кредит между Б. и ответника е сключен на 08.01.2007 г., а анексите към договора за банков кредит са сключени съответно на 28.12.2007 г. (анекс № 1) и на 30.11.2009 г. (анекс № 2). Към 08.01.2007 г., към 28.12.2007 г. и към 30.11.2009 г. в чл. 143 ЗЗП не е съществувала разпоредбата на т. 19, поради което договорът за банков кредит и анексите към него не може да бъдат обявени за нищожни въз основа на несъществуваща към датата на сключването им разпоредба на ЗЗП.

Изложено е, че със Закона за изменение и допълнение на ЗЗП (обн., ДВ,

бр. 57 от 28.07.2015 г.) е създадена нова разпоредба на чл. 143, т. 18, гласяща, че е неравноправна клауза, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, а дотогавашната т. 18 се преномерираща на т. 19. При измененията и допълненията на чл. 143 ЗЗП, които са направени с § 15, т. 1 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ГПК (обн., ДВ, бр. 100 от 20.12.2019 г.), съдържанието на разпоредбата на чл. 143, т. 18 ЗЗП е възпроизведено в действащата понастоящем разпоредба на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП. Към 08.01.2007 г., когато е сключен договорът за банков кредит между Б. и ответника, съответно към 28.12.2007 г. и към 30.11.2009 г., когато между Б. и ответника са сключени анексите към договора за банков кредит, в ЗЗП не е съществувала разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП, която е в сила едва от 01.08.2015 г. с първоначална редакция като чл. 143, т. 18 ЗЗП, а настоящата редакция на разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП е създадена с § 15, т. 1 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ГПК (обн., ДВ, бр. 100 от 20.12.2019 г.). Ето защо към датите на сключване на договора за банков кредит и на анексите към него правната норма на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП не е била част от действащото право и съответно за Б. не е било налично задължение във връзка с чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП за разясняване на ответника на икономическите последици от сключването на договора за банков кредит и на анексите към него.

Също така, оспорва и верността на фактическото твърдение на ответника, че анекс № 2 бил подписан от него, без да са му разяснени от Б. последиците от изменението на договора за банков кредит. Сочи, че по аргумент за противното от чл. 146, ал. 4 ЗЗП и по силата на чл. 154, ал. 1 ГПК върху ответника е доказателствената тежест за това негово фактическо твърдение. Отбелязва, че разпоредбата на чл. 146, ал. 4 ЗЗП възлага върху Б. само тежестта за доказване на индивидуалното уговаряне на клаузите на договора за банков кредит и на анексите към него, а само по себе си обстоятелството, че клаузите на договора за банков кредит и на анексите към него не са индивидуално уговорени, не води до тяхната неравноправност по чл. 143 ЗЗП.

Заявява, че към датите на сключване на договора за банков кредит и на анексите към него не е била в сила и разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП, на която се позовава ответникът в отговора си на исковата молба. Посочва, че

разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП е създадена едва с измененията и допълненията на чл. 143 ЗЗП, които са направени с § 15, т. 1 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ГПК (обн., ДВ, бр. 100 от 20.12.2019 г.), а анекс № 2 към договора за банков кредит е сключен още на 30.11.2009 г.

Освен това сочи, че според чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП неравноправна е клауза, която налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. Отбелязва, че следователно, за да е неравноправна по чл.143, ал.2, т.10 ЗЗП, в съдържанието на клаузата трябва да се предвижда задължение на потребителя да приеме други клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключване на договора. Посочва, че в съдържанието на договора за банков кредит и на анексите към него (по-специално на анекс № 2) няма нито една такава клауза, с която да се налага на ответника в качеството му на кредитополучател задължение за приемане на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора за банков кредит и анексите към него. Заявява, че от буквалното и логическото тълкуване на уговорките в анекс № 2 не следва, че ответникът като кредитополучател е длъжен да приема уговорки, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключване на анекса. Твърди, че никъде в анекс № 2 не се предвижда, че ответникът в качеството си на кредитополучател има задължение да приеме клаузите от анекса, без да се запознае с тях преди неговото сключване. Ето защо намира, че нито една клауза на анекс № 2 не е неравноправна по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП и не лишава ответника от възможността му да се запознае със съдържанието на анекса преди сключването му, задължавайки го да приеме клаузите на анекса, без да е запознат с тях предварително. Соци, че дали ответникът фактически ще ползва или не ще ползва тази своя възможност, зависи от неговия личен избор, който обаче няма правно значение за квалифициране на клаузите на анекс № 2 като неравноправни по чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП.

Също така, оспорва и верността на фактическото твърдение на ответника, че анекс № 2 бил подписан от него, без да му е дадена възможност от Б. да се запознае с анекса. Заявява, че по аргумент за противното от чл. 146, ал. 4 ЗЗП и по силата на чл. 154, ал. 1 ГПК върху ответника е доказателствената тежест за това негово фактическо твърдение. Соци, че

разпоредбата на чл. 146, ал. 4 ЗЗП възлага върху Б. само тежестта за доказване на индивидуалното уговаряне на клаузите на договора за банков кредит и на анексите към него, а само по себе си обстоятелството, че клаузите на договора за банков кредит и на анексите към него не са индивидуално уговорени, не води до тяхната неравноправност по смисъла на чл. 143 ЗЗП.

Постъпил е по делото **допълнителен отговор на допълнителната искова молба**, с който ответникът изразява следното становище по допустимостта и основателността на иска.

Поддържа изцяло изложените твърдения и доводи в отговора на исковата молба, въз основа на която е образувано горното търговско дело. Не счита, че изложените доводи относно нередовността на предявената искова молба са правно необосновани.

Поддържа становището си, че предявената искова молба не отговаря на изискването за форма.

Заявява, че не отговарят на истината твърденията от ДИМ, че „Исковата молба на Б. отговаря на всички изисквания за редовност, предвидени в чл. 127, ал. 1 и чл. 128 ГПК. Също така, извлечението от счетоводните книги на Б. е съобразено с всички изисквания на чл. 60, ал. 2, изр. 2 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) за минимално необходимото съдържание на извлеченията от счетоводните книги. ”.

Според ответника, независимо от обстоятелството дали липсата на „цената на иска, когато той е оценяем“ е основание за връщане на молбата по реда на чл.129, ал.2 от ГПК или не, то наличието на такава обща цена на иска е оповестено от закона като задължителен реквизит на исковата молба, за ищеца възниква задължение по силата на закона да посочи този размер и съответно посочването му съставлява предпоставка за редовност на исковата молба. Посочва, че след като текстът на чл.127, ал.1, т.3 от ГПК изрично изисква от ищеца да посочи цена на иска, то това означава, че твърдението „Исковата молба на Б. отговаря на всички изисквания за редовност ”, очевидно не кореспондира с обективната действителност. Сочи, че съвсем отделен е въпросът дали и как законът санкционира неизпълнението на това задължение. Твърди, че е факт, че и с допълнителната си молба ищецът не сочи общият размер на исковите си.

Отбелязва, че това обстоятелство би било пренебрежимо, ако имаше

пълно съответствие между исковите претенции и сумите по невръченото Предизвестие за предсрочна изискуемост, което би следвало да се явява фактическото основание за предявяване на исковата молба. Намира, че в случая обаче е налице съществено разминаване между претендираните суми в исковата молба и предизвестията, което, заедно с липсата на информация относно моментите на забава в плащанията и съответно - на възникване на различните видове лихва и формиране на размерите им, води до пълна неяснота по отношение на предявените претенции и до невъзможност да бъде адекватно упражнено правото на защита на ответника.

Заявява, че не може и да се приеме, че „извлечението от счетоводните книги на Б. е съобразено с всички изисквания на чл. 60, ал. 2, изр. 2 от Закона за кредитните институции ”, предвид факта, че в същото липсва информация каква част от претендираните общи суми по вноските представляват главници и каква лихва.

Що се отнася до обстоятелството, че „В отговора на ответника на исковата молба текстът на чл. 60, ал. 2, изр. 2 ЗКИ е неточно цитиран, като е посочена т. 4, която не съществува в законовия текст. ”, счита, че същото е правно ирелевантно по отношение на правния спор.

Не счита, че възражението за нищожност на договора за банков кредит е неоснователно.

Посочва, че дори и към момента на сключване на договора за банков кредит, ЗКНИП да не е бил в сила, то това не означава, че този договор отговаря на изискванията на останалото законодателство, регулиращо отношенията между банките и обслужваните от тях лица.

Твърди, че категорично е налице неравноправност по смисъла на ЗЗП на основанията, изтъкнати в отговора на исковата молба.

Счита, че неубедително звучат твърденията, че „...в заявлението си за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и в исковата си молба Б. никъде не се позовава на т. 9.4 / При прекратяване на трудовото правоотношение на КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯТ, декларирано в т.37, б.”г” от настоящия договор, освен ако това е последвано от сключването на ново трудово правоотношение със същия работодател, Б. има право едностранно да промени надбавката по т.9, без да е необходимо предоговаряне/, на т. 10/ По свое усмотрение Б. може да капитализира начислените, но не просрочени

лихви, чрез прибавянето им към главницата на кредита/ и на т. 30.2 /буква „б” предпоставя предсрочна изискуемост при неплащане по друг кредит на предоставен от Б., от друга банка или от друго лице / от договора за банков кредит, поради което предявените от Б. установителни искиове по чл. 422, ал. 1 ГПК не се основават на неравноплавна клауза в договор, сключен с потребител.

Заявява, че както е видно, първата от клаузите представлява пряко противоречие на чл.143, ал.2, т.2 от ЗЗП, тъй като изключва или ограничава права лични на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца, които права нямат връзка с отношенията, породени между Б. и потребителя по повод кредита. Счита, че в случая липсва информация, при смяната на работните места на г-н М., колко пъти Б. едностранно е променяла надбавката по т.9 от договора, без да е извършвала предоговаряне с кредитополучателя.

Счита, че естествено, тази промяна на надбавката рефлектира върху размера на дължимата лихва по кредита и по този начин формира част от претенциите, предявените от Б. чрез установителните искиове по чл. 422, ал. 1 ГПК.

Сочи, че фактът, че по свое усмотрение Б. може да капитализира начислените лихви /освен, че клаузата е нищожна/, разбира се също рефлектира върху размера на дължимата лихва по кредита и формира част от претенциите, предявените от Б. чрез установителните искиове по чл. 422, ал. 1 ГПК.

Що се отнася до т.11 от Договора, /при просрочие, дължимите суми се олихвяват с договорения в раздел V, т. 9, лихвен процент, т.е. възнаградителната лихва плюс наказателна надбавка от 20 (двадесет) пункта/, то тази уговорка е недействителна като пряко противоречаща на чл. 143, т. 10 от ЗЗП като клауза в договор, сключен с потребител, в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Сочи, че относно т.30.2 от Договора за кредит - всъщност визира буква „б” от тази клауза, която противоречи на чл.143, ал.2, т.2 от ЗЗП, тъй като изключва или ограничава права лични на потребителя.

Заявява, че без всякакво значение е обстоятелството по силата на коя уговорка е направен опит да бъде обявена предсрочна изискуемост и дали конкретно тя е нищожна. Според ответника, по - важни са обстоятелствата, че Б. е начислила и предявила пред съд лихви, въз основа на нищожни договорни клаузи и така е формирала недопустимо висок размер на претенциите си, както и факта, че т.н. предизвестие за предсрочна изискуемост не е надлежно връчено на г-н М. или на негов представител.

Подчертава, че сключеният, Анекс № 2 към Договора, който увеличава размера на дължимата лихва със 75% в сравнение с първоначално договорения съдържа толкова неприемливи за г-н М. клаузи, че безспорно е подписан без на кредитополучателя да бъдат дадени разяснения за последиците от изменението на условията по кредита, при фактически нови, крайно неизгодни за него ценови условия, което е в противоречие както с добросъвестната търговска практика, така и с добрите нрави, като тези нови условия определено увреждат интересите на по-слабата страна при договарянето - в случая г-н М.. Твърди, че липсват данни, че същият е взел осъзнато решение при подписването на втория анекс към Договора, в който годишната лихва по кредита се променя от ОЛП на БНБ +3.47 пункта на абсолютно неразбираемия за кредитополучателя Базов лихвен на Б. +4 пункта.

Нещо повече - съгласно т. 5 от Анекса, точният размер на лихвата се изчислява от Б. за всеки лихвен период на падежа на съответното лихвено плащане, посочено в погасителен план - Приложение № 3, който съгласно т. 4 от Анекса не отразява точния размер на лихвата за всеки период, а има ориентируващ характер. Посочва, че според т. 2 от Анекса, погасителният план - Приложение № 3 дерогира всички предходни уговорки за плащания и замества предходните погасителни планове.

Заявява, че така всъщност настоящото съдебно производство има за фактическо основание не Договора за кредит, както се сочи в исковата молба, а Анекс № 2 към него от 30.11.2009г. и съответно - погасителен план - Приложение № 3, съгласно който цената на кредита от първоначално договорения размер 66 860.70 лв. нараства на 93 234.36лв, като увеличението на цената на кредита е с 26 373.66 лева или с 39.45% над първоначалния.

Твърди, че цитираният Анекс № 2 е безспорно нищожен, като сключен в пълно противоречие с нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗКИ /в сила от 1.01.2007г./,

който сочи, че разходите по кредита се определят изрично и изчерпателно с договора за кредит, включително за случаите на предсрочно погасяване.

Предвид горното обстоятелство счита, че реалното фактическо основание за предявяване на исковата молба - Анекс № 2 е нищожен и нищожността на същия следва да бъде прогласена.

Заявява, че абсолютно основателно е и възражението за недоказано настъпване на предсрочната изискуемост на банковия кредит, което всъщност се свежда до факта, че горното предизвестие не е надлежно връчено.

Посочено е, че в ДИМ се развива теза, че ответникът едва ли не се е укривал, предвид на което и книгата, удостоверяващи предсрочната изискуемост не са редовно предявени.

Твърди, че на кредитния инспектор, обслужвал кредита, т.е. и на Б. е служебно известно, че:

Г-н В. М. е дете без родители и е израснал в дом за деца, лишени от родителски грижи „Т.П.” в град С.;

Адресът на г-н М. към момента на сключване на договора за кредит е все още на **, тъй като не разполага с постоянно жилище;

В град С. на ** се намира Дом за деца, лишени от родителски грижи „Т.П.”;

Г-н М. закупува собствен имот, за да го ползва за собствено жилище;

Адресът на закупения от г-н М. с ползвания кредит имот е на **, както е отбелязано в чл. 4 от договора за кредит;

Заявява, че предвид горните обстоятелства бъдат недоумение опитите предизвестие да бъде връчено на **. Както вече е упоменато, служебно известно е на Б., че г-н М. се намира в Англия, а кредитния му инспектор разполага с телефонния му номер. Соци, че въпреки това не е приложен реда на чл. 47, ал. 1, изр. последно на ГПК, при което предизвестие за предсрочна изискуемост е останало невръчено и такава не е настъпила преди издаване на заповед за изпълнение.

В горния смисъл посочва и решение № 180 от 23.11.2016 г. № 2400 по описа за 2015г. на ВКС: „Удостоверителното изявление на пощенския оператор за отсъствието от адреса и за неявяването в пощенската служба не презумира недобросъвестното поведение на получателя (например укриване

или отказ за получаване или узнаване на съдържанието на съобщението).

Предвид на последиците, които законодателят свързва с обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договор за банков кредит, презумпцията за недобросъвестно неизпълнение на задълженията на длъжника (укриване или отказ да получава съобщения) следва да може да се изведе от договора между длъжника и кредитора. Допустимо е в договора между страните да са уредени способи за връчване на кореспонденция между страните, както и да се предвиди, че изявлението на едната от страните ще се счита за достигнало до другата страна, без фактически същото да е получено. Такава клауза, която фингира недоставено или само изпратено съобщение като получено, би била в съответствие с принципите на добросъвестно упражняване на правата на кредитора, ако ясно разписва определени предпоставки и/или фактически констатации, при наличието на които ще се счита, че е положена дължимата грижа, както и ако според договора опитът за предаване на съобщението (на адрес или на адресат) се приравнява на фактическото му получаване.

В случай, че договорът не съдържа уговорки в посочения смисъл, волеизявлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договор за кредит следва да е достигнало до длъжника. В случай, че в договора няма уговорки относно връчването на съобщения и пощенската пратка е върната като недоставена, независимо от причините за това, волеизявлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договор за кредит не може да се счита за получено от длъжника.”

Счита, че освен изложеното по - горе, Б. е била длъжна да съобрази, че г-н В. М. е израснал без родители и да положи поне минимално усилие да му разясни договорните клаузи, като моралът изисква на такъв човек поне да се направи опит да се помогне, за да може да стъпи на твърда почва, а не предоставеният му кредит да се оскъпява с близо 50%.

В светлината на посоченото по - горе, счита, че неадекватно звучат твърденията от стр. 5 на ДИМ, които не счита за необходимо да коментира: „Никъде в анекс № 2 не се предвижда, че ответникът в качеството си на кредитополучател има задължение да приеме клаузите от анекса, без да се запознае с тях преди неговото сключване. Ето защо, нито една клауза на анекс

№ 2 не е неравнопоставена по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП и не лишава ответника от възможността му да се запознае със съдържанието на анекса преди сключването му, задължавайки го да приеме клаузите на анекса, без да е запознат с тях предварително. Дали ответникът фактически ще ползва или не ще ползва тази своя възможност, зависи от неговия личен избор, който обаче няма правно значение за квалифициране на клаузите на анекс № 2 като неравнопоставени по чл. 143, ал. 2, т. 10 ЗЗП”.

- Относно оплакването че Б. не е получила представените по делото платежни документи:

Отбелязва, че в ДИМ се сочи: „На Б. в Единния портал за електронно правосъдие (ЕПЕП) е връчено само съобщение по чл. 372 ГПК, към което обаче нито е приложен отговорът на ответника на исковата молба, нито са приложени представените с отговора писмени доказателства и в частност твърденията за представени платежни документи. ”

По - нататък представителят на ищеца се поправя: „По настоящото дело в ЕПЕП е наличен единствено отговорът на исковата молба, но не и приложенията към него, поради което Б. е лишена от възможност да вземе становище по приложените към отговора на исковата молба платежни документи и да упражни правото си по чл. 193, ал. 1 от ГПК за оспорване на тяхната истинност. Следователно за Б. все още не е започнал да тече срокът по чл. 193, ал. 1 ГПК за оспорване на истинността на платежните документи, които са представени с отговора на исковата молба. ”

Счита, че съдът не следва да уважава скритата в горното изявление молба за удължаване на срока по чл.193, ал.1 от ГПК.

Посочва, че от една страна съдът не е в състояние да следи коя страна до какви документи има достъп в ЕПЕП, при което не може да се убеди в истинността на горните твърдения, а от друга страна следва да напомни, че седалището на ищеца се намира на 250 метра от Съдебна палата С. и процесуалното бездействие на страната в процеса не следва да бъде стимулирано. Освен това посочва, че става дума за платежни документи, с които Б. е длъжна да разполага поне до погасяване на кредита.

- Относно искането за представяне на документи:

Заявява, че по този повод ищецът сочи, че „хронологията и анализът на плащанията не представляват документи по чл. 190, ал. 1 ГПК, защото в Б. не

се намират такива документи, които се наричат „хронология и анализ на плащанията“.

Отбелязва, че ако всички банкови служители нямат представа какво представляват хронологичните записи на банковите операции и извършването на анализ на данни, като считат, че това представляват определен вид банкови документи, то това обстоятелство силно би разклатило доверието на обществото в банките.

Пояснява, че иска хронологични записи и анализ на плащанията, именно защото първичните платежни документи не се пазят неограничено време.

Счита, че да се твърди обаче, че „при договор за банков кредит, който е сключен на 08.01.2007 г., е очевидно, че понастоящем Б. е в обективна невъзможност да представи документи за плащания по кредита, от чието съставяне са изтекли повече от пет години”, означава, че ищецът не разполага с никакви доказателства, че кредитът не е обслужван редовно преди 2020г., което изцяло противоречи с твърденията му от Исковата молба.

Предвид горното, с цел внасяне яснота в процеса, моли съдът да задължи ищеца да уточни:

Има ли информация за банковите операции отпреди повече от пет години и ако не - как е формирал размера на исковите си претенции и

На кое фактическо основание базира исковите си претенции - на базата на Договора за кредит от 08.01.2007г. или на Анекс № 2 към него.

Сочи, че впрочем съгласно Закон за кредитните институции Чл.67. Б. създава, поддържа и осъвременява информационна система, която съдържа: 5. информация по клиенти с данни за сключените с тях или за сметка на тях сделки и за кредитните и дебитните им салда;

Сочи, че чл. 68. Б. създава и поддържа досиета за всеки кредит с данни за клиента, основанието, условията и размера на кредита и неговото обезпечение, решението на компетентния орган за отпускане на кредита и всички други данни, свързани със сключването и изпълнението на договора.

Що се отнася до предявените от ответника доказателствени искания, моли съдът да задължи ищеца да представи пълни извлечения от банковите сметки на г-н М. /** и **/, отразяващи приходи, разходи и наличности по тях за периода от откриването им до настоящия момент.

Относно целта на Допълнителната искова молба:

Посочва, че съгласно текста на чл. 372, ал. 2 от ГПК, с допълнителната искова молба ищецът може да поясни и допълни първоначалната молба.

Намира, че в случая, въпреки, че е посочено че съществува неяснота, в ДИМ не са дадени пояснения относно общата цена на иска по смисъла на чл.127, ал.1, т.3 от ГПК; конкретните обстоятелства, на които се основава исковата претенция;

как са формирани претендираните суми за възнаградителна, наказателна или законна лихва;

точния момент в който е настъпило просрочието според ищеца; каква част от общата дължима сума на кредита представлява просрочената;

върху кои главници, от кои моменти са начислявани лихви;

как се формира размера на обезщетението за забава и защо размерът на наказателната лихва е почти три пъти по - малък от размера на възнаградителната за почти един и същ период;

кога ответникът е извършвал погасителни вноски, съответно - към кой момент, какъв е остатъкът на дължащата се главница и договорната лихва;

по какви причини във връзка с обслужването на кредита на г-н М. са защо са открити две банкови сметки в „ПИБ” АД

на какво основание цената на кредита е завишена толкова много с Анекс № 2;

Твърди, че липсва яснота за моментите на забава в плащанията на вноските по кредита, съответно - на възникване на акцесорните вземания за лихви, които са важни освен за да се локализира момента на изпадането в предсрочна изискуемост, така и за моментите, в които тези вземания се погасяват по реда на чл. 111, б ”в” от ЗЗД.

Заявява, че тежестта за доказване на индивидуалното уговаряне съгласно чл. 146, ал.4 ЗПП пада върху търговеца, в тежест на ищеца е да докаже, че процесните клаузи са били изготвени конкретно с цел включването им в именно в този договор, а не като част от общи условия и че ответникът е имал възможност да повлияе върху съдържанието им.

Сочи, че вместо да е правен опит да се направи такова доказване се наблюдава опит да бъде обърната доказателствената тежест, като се прави

едно твърде фриволно тълкуване, подбор и преподреждане на нормативни текстове, така, че да са удобни за целите на ищеца.

Моли, да се прогласи нищожността на процесния Договор за банков кредит и анекси към него, ведно с всички произтичащи от прогласяването последици.

Алтернативно, моли да се отхвърлят предявените с исковата молба обективно съединени искове срещу ответника като недоказани, необосновани и изцяло неоснователни.

Моли, да му се присъдят направените съдебни и деловодни разноски.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 1532/2024 г. по описа на РС-С., по подадено на 01.04.2024г. от „П.” АД заявление е издадена заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК № 844/04.04.2024 г. по ч.гр.д. № 1532/2024 г. на Районен съд - С. срещу ответника В. С. М., с ЕГН ***** за следните суми:

- 28 533,26 лв. - главница,
- 12 418,57 лв. - възнаградителна лихва по т. 9 от договора за банков кредит от 28.01.2020 г. до 08.01.2024г.,
- 4643,63 лв. - наказателна лихва за забава по т. 11 от договора за банков кредит от 28.01.2021 г. до 08.01.2024 г.,
- 476,25 лв.- законна лихва от 09.01.2024 г. до 31.03.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до изплащане на вземането,
- 783,22 лв. - държавна такса, и
- 150 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Срещу заповедта е подадено възражение от длъжника В. С. М., с ЕГН ***** , поради което в дадения от съда срок Б. предявява настоящия установителен иск.

Съдът е приел за **безспорно**, че между страните е сключен договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007г., като неразделни части от договора са погасителен план – приложение № 1, Анекс № 1/28.12.2007г., погасителен план – приложение № 2, анекс № 2/30.11.2009г., погасителен план – приложение № 3 и общи условия за кредити на физически лица, обезпечени с ипотека. По силата на сключения договор за кредит, „П.” АД предоставила на В. С. М. в заем сума в размер на 30 000 лв. за покупка на апартамент в гр. С.. Първоначално крайният срок за погасяване на кредита е 08.01.2034 г. (т. 16 от договора за банков кредит). С т. 3 от анекс №

1/28.12.2007 г. крайният срок за погасяване на кредита е променен на 28.12.2033 г. Съгласно т. 22.1 от договора за банков кредит, вземанията на Б. са обезпечени със законна ипотека върху недвижим имот в гр. С., представляващ апартамент № 21, находящ се на ул. „Хан Аспарух” № 37, ет. 6.

Първоначално за ползвания кредит кредитополучателят следвало да заплаща на Б. годишна възнаградителна лихва в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка, увеличен с надбавка от 3,47 пункта (т. 9 от договора за банков кредит). С т. 2 от анекс № 2/30.11.2009 г. възнаградителната лихва е променена на Базов лихвен процент на Б., увеличен с надбавка от 4 пункта.

Съгласно т. 11 от Договора за банков кредит, наказателната лихва за забава на кредитополучателя е в размер на възнаградителната лихва плюс наказателна надбавка от 20 пункта (т. 11 от договора за банков кредит).

Съгласно т. 30.2, б. „а“ от Договора, Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя със срок, определен от Б., в случай че ответникът не извърши което и да е плащане по договора за банков кредит (не осигури авоар по разплащателната сметка) повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо. Кредиторът избрал уведомяването за предсрочната изискуемост да стане по възлагане на ЧСИ Г.И. по реда на чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ. ЧСИ изпратила до ответника писмено предизвестие за обявяване на предсрочна изискуемост на банков кредит с изх. № 231-546/09.11.2023 г. Писменото предизвестие е изпратено на адреса на ответника, който е посочен за кореспонденция в т. 48 от договора за банков кредит - гр. С., **. От съставения от ЧСИ Г.И. протокол изх. № 6132/17.01.2024 г. се установява, че връчител от кантората на ЧСИ на 10.11.2023 г. е посетил адреса на ответника, посочен в писменото предизвестие на Б.: гр. С., **, но не е открил нито самия ответник, нито друго лице, което е съгласно да получи писменото предизвестие, като е установил, че на адреса се намира дом за деца, лишени от родителски грижи, а понастоящем дневен център за деца с увреждания, чийто директор е заявил, че ответникът не живее на този адрес. След извършена служебна справка в Национална база данни „Население“ ЧСИ установила, че постоянния и настоящия адрес на ответника е гр. С., **. Този адрес на ответника е посетен от връчител на ЧСИ Г.И. на 14.11.2023 г., на 25.11.2023 г., на 06.12.2023 г. и на

15.12.2023 г., но отново не е открит нито самия ответник, нито друго лице, което е съгласно да получи писменото предизвестие, като при последващо посещение на същия адрес на 20.12.2023 г. връчителят на ЧСИ Г.И. е залепил уведомление по чл. 47 ГПК с изх. № 124114/18.12.2023 г. на входната врата на ап. 21 и е пуснал екземпляр от уведомлението в пощенската кутия на ап. 21. В срока по чл. 47, ал. 2 ГПК в кантората на ЧСИ Г.И. не се явил нито ответника, нито негов пълномощник, за да получи писменото предизвестие на Б. за обявяване на предсрочна изискуемост на банковия кредит. Б. е обявила кредита за предсрочно изискуем на 09.01.2024 г. Заявлението на Б. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК е подадено на 01.04.2024 г.

От изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на 26.01.2007 г. банковият кредит е усвоен чрез заверяване със сумата от 30 000 лв. на разплащателната сметка на ответника в Б. с **. Съобразно погасителния план, неразделна част от договора за кредит, първата вноска в размер на 207.00 лева е дължима на 08.03.2007 г. Още на първата вноска В. С. М. изпада в просрочие и тя е платена на 23.03.2007 г. Проследявайки хронологично движението по кредита експертизата е установила, че той е бил в системни просрочия. Кредитополучателят е извършвал плащания по процесния кредит, като не се е ръководил от погасителния план към договора. Това е довело до осчетоводяване на погасяванията в порядък наказателна лихва за забава, договорна лихва, съгласно погасителен план и главница по погасителен план. Вследствие на този ред на погасяване на задълженията на В. С. М., въпреки плащанията, които е извършвал, към датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем 09.01.2024 г., първата непогасена главница е от дата 28.11.2010 г.

Категорично, видно от съдебно-счетоводната експертиза, към датата на настъпване на предсрочната изискуемост на банковия кредит кредитополучателят не е погасил изцяло задълженията си към Б. по договор № 13КР- АА-5928/08.01.2007 г. за банков кредит.

При извършените справки в системата на Б., вещото лице е установило, че общият размер на преведените суми към ищеца, по договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г., за периода от 2007 г. до 2025 г. е 54 545.08 лева, като внесените от В. С. М. суми по години са следните: 2007г. - 1884,00 лв.; 2008 г. - 3064,27 лв.; 2009 г.- 2908,44 лв.; 2010 г. - 3241,01 г.; 2011 г. - 3821,31 лв.; 2012г. - 2414,06 лв.; 2013г. - 784,69 лв.; 2014 г. - 480,00 лв.; 2015г. - 3490,00 лв.; 2016 г. - 490,00 г.; 2017 г. 0,00 лв.; 2018 г. - 400,00 лв.; 2019 г. - 4025,00лв.; 2020 г. - 6198,00 лв.; 2021г. - 5378,00 лв.; 2022г. - 4663,00 лв.; 2023г. - 4095,00лв.; 2024г. - 4328,30 лв.; 2025 г. - 2880,00 лв. Всички платени суми по кредита са разнесени за погасяване на задълженията.

От представения погасителен план и справките за правените погашения на кредита, не е установено да е извършвана капитализация на лихвата по договора за кредит.

Считано от 30.11.2009 г. до момента на предявяване на исковата молба, базовия лихвен процент на Б. е определян съобразно Методика за определяне на Базов лихвен процент на П. АД, който служи като основа за изчисляване на лихвите по кредитните продукти на Б.. За всяка валута, в която ПИБ отпуска кредити, се определя отделен БЛП. Базовият лихвен процент се актуализира ежемесечно и влиза в сила от първия ден на съответния календарен месец. Неговото изчисляване стъпва върху няколко обективни компонента, които отразяват разходите за финансиране, пазарната среда и рисковия профил.

Основни компоненти на БЛП включват:

1. Планирани разходи по пасива (ПРП) - това е цената, която Б. плаща за привличане на ресурс. ПРП се определят въз основа на среднопретеглените разходи по всички лихвоносни пасиви към края на предходния месец. При наличие на договорени бъдещи промени, стойностите се коригират. В тях се включват също задължителните резерви в БНБ и премийните вноски във Фонда за гарантиране на влоговете. ПРП се изчисляват независимо от валутата на пасивите.

2. Пазарен лихвен процент - този компонент задава минимален праг на БЛП. Използват се съответните пазарни индекси:

- Основен лихвен процент на БНБ за BGN,
- 1-месечен EURIBOR за EUR,
- 1-месечен LIBOR за други валути.

3. Премия за валутен риск - тя отразява вероятността от икономически или финансови сътресения в държавата, емитираща валутата. Оценката включва риска от неизпълнение, определен чрез кредитните рейтинги на международни агенции.

4. Корекция за пазарна среда - Б. може да прилага намаления или корекции за определени клиентски сегменти според пазарните условия или стратегически цели, свързани с кръстосани продажби.

5. Премия за ликвидност и капитал - тази премия включва разходите, свързани с поддържането на необходимата ликвидност и капиталов буфер. Тя зависи от разликата между текущото ниво на ликвидност/капитал и целевите стойности, определени според фазата на икономическия цикъл.

Крайното изчисляване на БЛП се извършва като Б. сравнява стойността на ПРП и пазарния лихвен процент, като взема по-високата от двете. Към нея се добавят премиите за валутен риск, ликвидност, капитал и корекцията за пазарната среда. При минимални разлики спрямо действащия БЛП Б. може да запази досегашната стойност.

С протоколно решение на Управителния съвет на П. АД от 01.05.2010 г., Базовия лихвен процент на Б. е в размер на 8.7907 %. След тази дата базовия лихвен процент на Б. не е променян.

Размерът на възнаградителната лихва по кредита за периода 28.01 2020 г. до 09.01 2024 г., датата на която кредитът е осчетоводен като предсрочно изискуем, като процент е 12,7907 %.

В системата на „П.“ АД, датата на осчетоводяване на предсрочната изискуемост е 09.01.2024 г. Към тази дата дължимите от кредитополучателя суми по договор № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г. за банков кредит са както следва:

- 6 283.00 лева просрочена главница от 28.11.2010 г. - 28.12.2023 г.
- 12 418.57 лева дължима договорна лихва от 28.01.2020 г. - 08.01.2024 г.
- 4 643.63 лева дължима наказателна лихва от 28.01.2021 г. - 08.01.2024 г.
- 476.25 лева дължима законна лихва от 09.01.2024 г. до 31.03.2024 г.

Общо дължимата законна лихва за посочения период е в размер на 896.25 лева. На 25.03.2024 г., В. С. М. е внесъл по сметка с IBAN ** сума в размер на 420 лева, с която е намален размерът на начислената законна лихва за посочения период.

Вследствие на всичко описано, общата дължима сума към датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем към 09.01.2024 г. е в размер на 23 345.20 лева.

Падежът на кредита, съгласно договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г. и анексите към него, е 28.12.2033 г. От датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем - 09.01.2024 г. до датата на падежа му се дължи главница в размер на 22 250.26 лева.

За периода 06.08.2024 г. - датата на подаване на исковата молба в съда, В. С. М. продължил да прави плащания по кредита, като общо платената сума за периода 27.08.2024 г.- 29.10.2025 г. е в размер на 4 480 лева. С тази сума са погасени задължения както следва:

- Съдебни разноски и такси - 2 535.32 лева;
- Законова лихва- 1 944.68 лева.

Видно от експертизата, общото задължение по договора за кредит към 01.04.2024 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 417) е в общ размер на 46 071.71 лева, като същото включва:

- 28 533.26 лева дължима главница
- 12 418.57 лева дължима договорна лихва от 28.01.2020 г. - 08.01.2024г.
- 4 643.63 лева дължима наказателна лихва от 28.01.2021 г. - 08.01.2024г.
- 476.25 лева дължима законна лихва от 09.01.2024 г. - 31.03.2024 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са положителни установителни искове по чл. 422 ал. 1 от ГПК за установяване съществуването на парични вземания, присъдени със заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК.

Исковете са предявени в законоустановения едномесечен срок /на 06.08.2024 г./, считано от датата на връчване на съобщението за постъпило възражение от длъжника на 23.07.2024 г. и имат за предмет същите вземания,

за които е издадена заповедта за незабавно изпълнение, поради което исквете са процесуално допустими.

Ищецът по делото "П." АД претендира установяване на вземания по отношение на ответника В. С. М. въз основа на договор за банков кредит /чл. 430 от ТЗ/. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да докаже, че е налице валидно облигационно правоотношение по твърдения договор, наличие на неизпълнение на поетите задължения от страна на ответника, обосноваване на претенциите по период и размер. Ответникът – длъжник следва да установи изпълнението на поетите задължения точно и в срок, както и всички заявени правоизключващи или правопогасяващи вземането на ищеца възражения.

Безспорно се установява, че между страните по делото е налице валидно възникнало облигационно правоотношение съгласно сключен Договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г., по силата на който "П." АД – в качеството на Кредитодател е предоставила на В. С. М. – като Кредитополучател кредит в размер на 30 000 лева за покупка на недвижим имот, подробно индивидуализиран в договора, като недвижимия имот служи за обезпечение на банковия кредит. Съгласно чл. 16 от договора крайния срок за погасяване на кредита е 08.01.2034 г. Предоставеният кредит се олихвява с основния лихвен процент на БНБ, увеличен с надбавка от 3,47 (три цяло четиридесет и седем стотни) пункта. Падежната дата за издължаване на месечните вноски е 8 - мо число на месеца.

На 28.12.2007 г. е подписан Анекс №1 към Договор за банков кредит № 13КР-АА- 5928/08.01.2007 г., като се променя месечната вноска по кредита и срокът за издължаване от 08.01.2034 г. на 28.12.2033 г.

На 30.11.2009 г. е подписан Анекс №2 към Договор за банков кредит № 13КР-АА- 5928/08.01.2007 г., с който се променя дължимата лихва по кредита от основния лихвен процент на БНБ, плюс надбавка от 3,47 (три цяло четиридесет и седем стотни) пункта на Базов лихвен процент на Б. за лева, увеличен с надбавка от 4 (четири) пункта. От датата на подписване на Анекс № 2 от 30.11.2009 г. влиза в сила и нов погасителен план, който замества предишния.

Преди да се даде отговор на въпроса налице ли е неизпълнение на задължения по договора за кредит, следва да се разгледат направените защитни възражения, за нищожност на процесния договор за банков кредит, като сключен в нарушение на добрите нрави и при заобикаляне на закона, както и възраженията за неравноправност на отделни клаузи на договора.

Тъй като Договорът е сключен преди влизането в сила на [Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители](#) (обн., ДВ бр. 59/29.07.2016 г.), то той остава извън приложното поле на [този закон](#), намиращ приложение само по отношение на договори сключени след влизането му в сила по силата на § 4 от ПЗР на ЗКНИ. Доколкото процесният договор за кредит е обезпечен с ипотека върху недвижим имот, същият попада извън предметния обхват на [Закона за защита на потребителите](#) - чл.3, ал. 5 ЗПК(отм.) и чл. 4, ал. 1, т. 2 от действащия ЗПК.

В конкретния случай ответникът безспорно има качеството на "потребител" по смисъла на § 13 от ДР на Закона за защита на потребителите и по отношение на него следва да намери приложение предоставената от този закон закрила. Доколкото в случая съдът е сезиран с конкретен материалноправен спор, съдът дължи произнасяне относно неравноправност на приложима към конкретния спор договорна клауза. В случай, че освен конкретно атакуваните, по конкретното правоотношение биха се приложили и други разпоредби от Договора, също явяващи се неравноправни по смисъла на чл.143 ЗЗП, съдът би имал задължението служебно да се произнесе по тяхната действителност, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства /така в решение № 23 по т.д.№ 3686/2014 г. на I т.о. , решение № 232 по т.д.№ 2416/2015г. на II т.о., решение № 188 по т.д.№ 2613/ 2016 г. на I т.о. на ВКС и др. – предмет на производството по всяко от тези дела е конкретно правоотношение между страните по спора, във връзка с което е от преюдициално значение неравноправност на приложима към уредбата му договорна клауза/. Да се възприеме обратното означава с атакуването на конкретни разпоредби от Договора за кредит съдът да се счита надлежно сезиран с установяване нищожност на Договора в цялост, което се явява в противоречие с твърденията на самия ответник и в разрив с диспозитивното начало в процеса.

Съгласно чл. 143 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, нищожна е неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, освен ако клаузата е уговорена индивидуално. Съгласно чл. 143, ал. 2, т. 2 от ЗЗП неравноправна е клауза, която изключва или ограничава правата на потребителя, произтичащи от закон, по отношение на търговеца или доставчика или на друго лице при пълно или частично неизпълнение или неточно изпълнение на договорни задължения, включително изключва възможността за прихващане на задължение към търговеца или доставчика с друго насрещно вземане, което има спрямо него.

Оспорената клауза на чл. 11 от Договора, установява задължение за заплащане на наказателна лихва, формирана от стойността на договорната възнаградителна лихва плюс наказателна надбавка 20 пункта. Същата е индивидуално договорена между страните, което изключва нейната нищожност. Това е клауза по самия Договор за кредит, същата не е включена в общи условия, които са изготвени предварително и на които кредитополучателят да не е могъл да влияе. С оглед индивидуалното договаряне на тази клауза, неоснователни са възраженията на ответната страна, относно наличието на нищожност на тази клауза, а оттам и възражението за нищожност на договора поради противоречие на закона и добрите нрави. Разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП обявява неравноправните клаузи за нищожни, с посочено изключение - освен ако същите са уговорени индивидуално, което по изложените по-горе съображения, се установява.

Следва да се посочи, че срокът, за който е предвидено да се начислява наказателната лихва /неустойка/ - от датата на забавата до изплащането на

съответната просрочена сума, е съобразен с нейната обезщетителна функция и не може да бъде основание за извод, че с него се накърняват добрите нрави. Процесната неустойка е мораторна по характер и дължимостта и е обусловена от неизпълнението в срок на едно парично задължение. По тази причина при преценката за това дали размерът ѝ накърнява добрите нрави следва да се изхожда от размера на законно презумираните вреди за забавено изпълнение на едно парично задължение.

Според чл. 86 от ЗЗД при липса на друга уговорка при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Тя според Постановление № 72/1994 г. е равна на основния лихвен процент на БНБ, увеличен с 10 %. В свободните отношения между страните е допустимо наказателната лихва /неустойката/ да бъде уговорена в размер, който не надвишава многократно обезщетението, дължимо за евентуално предвидимите от забавата вреди. Следователно уговорената неустойка не излиза извън присъщите с оглед разясненията, дадени в т. 3 на ТР № 1 от 15.06.2010 г., по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, поради което същата не нарушава добрите нрави.

Оспорената клауза на чл. 9.4 от Договора уреждаща възможност за едностранна промяна на надбавката по т.9 (уреждаща размера на възнаградителната лихва) при прекратяване на декларираното в договора трудово правоотношение на кредитополучателя не е привеждана в изпълнение, нито възнаградителната лихва е променена въз основа на т. 9.4 от договора за банков кредит. През целия срок на изпълнение на Договора, размерът на възнаградителната лихва е променян еднократно с подписване на Анекс №2 от 30.11.2009 г., която клауза също е индивидуално уговорена. Заплащането на възнаградителна лихва съответства на правото на кредитора да получи възнаграждение за предоставената в заем сума. Клаузата е ясно и разбираемо формулирана и размерът на договорената възнаградителна лихва не е прекомерен нито с оглед процентния размер на лихвата, нито с оглед уговарянето на такъв начин на заплащане на дълга, съобразно който платената лихва се явява прекомерна с оглед размера на целия дълг, срока на издължаване и предоставените обезпечения.

Съобразно възприетия в съдебната практика обективен критерий, уговорената договорна възнаградителна лихва при необезпеченост на вземанията на кредитора се приема за нищожна поради накърняване на добрите нрави, ако надвишава трикратния размер на законната лихва. Същевременно, ако вземанията на кредитора са обезпечени, за нищожна се приема договорна възнаградителна лихва, която надвишаваща двукратния размер на законната лихва (решение № 378/18.05.2006 г. на ВКС по гр.д. № 315/2005 г., II гр.о.; определение № 901/10.2015 г. на ВКС по гр.д. № 6295/2014 г., IV гр.о.). С Анекс № 2 към Договор за банков кредит № 13КР-АА- 5928/08.01.2007 г., размерът на дължимата лихва по кредита е променен от основния лихвен процент на БНБ, плюс надбавка от 3,47 пункта на Базов лихвен процент на Б. за лева, увеличен с надбавка от 4 (четири) пункта, като видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, като цифрово

изражение е в размер на 12,7907 %. Към момента на влизане в сила на Анекс № 2 - 30.11.2009 г., законната лихва в България за просрочени задължения в лева се изчислява на база основния лихвен процент на БНБ, като към него се добавят 10 пункта (10%), съгласно Постановление № 72/08.04.1994 г. С оглед изложеното, уговорения с Анекс № 2 към Договор за банков кредит № 13КР-АА- 5928/08.01.2007 г., размер на дължимата лихва по кредита не нарушава добрите нрави.

Във връзка с оспорената клауза на чл. 10 от договора, вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, е изследвало процесния договор за кредит и погасителните планове към него, като не е установено да е извършвана капитализация на лихвата по договора за кредит.

Клаузата на чл. 30.2 от Договора, съгласно която Б. има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя за срок, определен от Б., в случай, че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по друг кредит на кредитополучателя предоставен от Б., от друга банка или от друго лице повече от 5 работни дни след датата, на която плащането е станало изискуемо, също не е неравноправна. Тази уговорка по ясен и недвусмислен начин установява хипотеза, при която Б. може да реализира правото си, което е свързано единствено и само с неизпълнение на задълженията на кредитополучателя /чл. 147 ЗЗП/. С посочената разпоредба по същество е предоставена възможност на Б. да обяви предсрочна изискуемост на кредита при съществено неизпълнение на договора от страна на кредитополучателя, каквато възможност действащото законодателство /чл. 60, ал. 2 от ЗКИ и чл. 432 от ТЗ/ изрично предвижда. Поради това, възражението за неравноправност на клаузата, предвиждаща право на Б. да обяви предсрочна изискуемост на кредита е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Установява се, че кредиторът "П." АД е изпълнил своето задължение като е предоставил паричната сума по договора на кредитополучателя. Кредитът е усвоен на 26.01.2007 г. чрез заверяване със сумата от 30 000 лв. на разплащателната сметка на ответника в "П." АД с **.

Видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, вноските по кредита не са заплащани редовно. Още на първата вноска В. С. М. изпада в просрочие и тя е платена на 23.03.2007 г. Проследявайки хронологично движението по кредита, вещото лице е установило, че кредитополучателят е бил в системни просрочия, като извършваните плащания по процесния кредит не са съобразени с погасителния план към договора. Вследствие на тези просрочия е начислявана наказателна лихва, като въпреки плащанията, които са извършвани, към датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем 09.01.2024 г., първата непогасена главница е от дата 28.11.2010 г.

Така съгласно клаузата на чл. 30.2, буква „а“ от Договора за кредит, Б. се е възползвала от правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем.

Неоснователно е и възражението на процесуалния представител на ответника, че липсва надлежно връчване до длъжника на съобщението на кредитора за възникване на предсрочната изискуемост.

В случая съдът приема, че е осъществена хипотезата на фингирано връчване на уведомлението на Б. за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, поради допуснатата забава в плащанията над 5 работни дни, на основание чл. 30.2 Договора за кредит. Връчването на уведомлението е извършено от частен съдебен изпълнител, като е спазена процедурата по чл. 47 ГПК. Видно от представените по делото доказателства се установява, че служител на ЧСИ е извършил посещения на постоянния и настоящ адрес на лицето – гр. С., ** на следните дати 14.11.2023 г., на 25.11.2023 г., на 06.12.2023 г. и на 15.12.2023 г. Призовкарят не е открил лично лицето, нито друго лице - пълнолетен от домашните му или което живее на адреса и което да е съгласно да получи книгата. На 20.12.2023 г. призовкарят отново е посетил адреса и след като не е открил В. С. М. или друго лице, съгласно да получи книгата, е залепил уведомление съгласно чл. 47, ал. 1 от ГПК - на входната врата на ап. 21, и е пуснал екземпляр от уведомлението в пощенската кутия на ап. 21. В предвидения по чл. 47, ал. 2 от ГПК срок, в кантората на ЧСИ Г.И. с рег. № 765, адресатът или негов пълномощник не се е явил да получи книгата, подлежащи на връчване.

С оглед изложеното съдът намира, че длъжникът В. С. М. към 09.01.2024г. е надлежно уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост на кредита с изтичането на двуседмичния срок по чл. 47, ал. 2 от ГПК.

С оглед изложеното се установява по безспорен начин не само възникването на облигационното правоотношение между страните, породено от сключения между тях договор, но и изпълнението на задължението на Б. да предостави отпуснатата по договора сума. В тежест на кредитополучателя В. С. М. е да установи, че е погасил претендираните от "П." АД суми по процесния договор за кредит.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че вземането на Б. по Договора за кредит е счетоводно записано на 09.01.2024 г. за изцяло и предсрочно изискуемо, като към датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 01.04.2024 г. общото задължение по договора за кредит е в общ размер на 46 071.71 лева, като същото включва:

- 28 533.26 лева дължима главница
- 12 418.57 лева дължима договорна лихва от 28.01.2020 г. - 08.01.2024г.
- 4 643.63 лева дължима наказателна лихва от 28.01.2021 г. - 08.01.2024г.
- 476.25 лева дължима законна лихва от 09.01.2024 г. - 31.03.2024 г.

С оглед изложеното съдът намира, че предявените установителни иски за горепосочените суми са основателни и следва да бъдат уважени в претендираните размери.

Следва да се признае за установено по отношение на В. С. М. съществуване на вземанията на "П." АД в размер на 28 533.26 лева /14 588,82 евро/, представляваща главница по Договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г., договорна лихва в размер на 12 418.57 лева /6 349,51 евро/ за периода 28.01.2020 г. - 08.01.2024 г., наказателна лихва в размер на 4 643.63 лева /2 374,25 евро/ за периода от 28.01.2021 г. - 08.01.2024г. и законна лихва в

размер на 476.25 лева /243,50 евро/ за периода 09.01.2024 г. - 31.03.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до изплащане на вземането, за които е издадена Заповед № 844/04.04.2024 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист по ч. гр. д. № 1532/2024 г. по описа на Районен съд - гр. С..

По отговорността за разноските:

С решението по установителния иск съдът се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС.

В настоящия случай по ч. гр. д. № 1532/2024 г. по описа на Районен съд – С., "П." АД е заплатила следните разноски: държавна такса в размер на 783,22 лв., като съдът е определил юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. или в общ размер 933,22 лв. /477,15 евро/.

С оглед изхода на делото В. С. М. следва да заплати на "П." АД направените разноски в заповедното производство в размер на 933,22 лв. /477,15 евро/.

В настоящото производство "П." АД е направила следните разноски: държавна такса в размер на 1090,60 лв., възнаграждение за изготвяне на съдебно – икономическа експертиза в размер на 800 лв. Съдът на основание чл. 25, ал. 1 от Закона за предоставяне на правна помощ, определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. или така направените разноски са в общ размер на 2190,60 лв./1120.04 евро/.

С оглед изхода на делото В. С. М. следва да заплати на "П." АД направените разноски в настоящото производство в размер на 2190,60 лв. /1 120,04 евро/.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. С. М. с постоянен и настоящ адрес: гр. С., **, ЕГН *****, съществуване на вземанията на "П." АД, със седалище и адрес на управление: гр. С.**, ЕИК **, в размер на 14 588,82 евро /28 533.26 лева/, представляваща главница по Договор за банков кредит № 13КР-АА-5928/08.01.2007 г., договорна лихва в размер на 6 349,51 евро /12 418.57 лева/ за периода 28.01.2020 г. - 08.01.2024 г., наказателна лихва в размер на 2 374,25 евро /4 643.63 лева/ за периода от 28.01.2021 г. - 08.01.2024г. и законна лихва в размер на 243,50 евро /476.25 лева/ за периода 09.01.2024 г. - 31.03.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата от 01.04.2024 г. до изплащане на вземането, за които е издадена Заповед № 844/04.04.2024 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист по ч. гр. д. № 1532/2024 г. по описа на Районен съд - гр. С..

ОСЪЖДА В. С. М. с постоянен и настоящ адрес: гр. С., **, ЕГН

******* да заплати на "П." АД, със седалище и адрес на управление: гр. С.**, ЕИК ** направените разноски в заповедното производство в размер на 477,15 евро /933,22 лв./**

ОСЪЖДА В. С. М. с постоянен и настоящ адрес: гр. С., **, ЕГН *** да заплати на "П." АД, със седалище и адрес на управление: гр. С.**, ЕИК ** направените разноски в настоящото производство в размер на 1 120,04 евро /2190,60 лв./**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.: _____